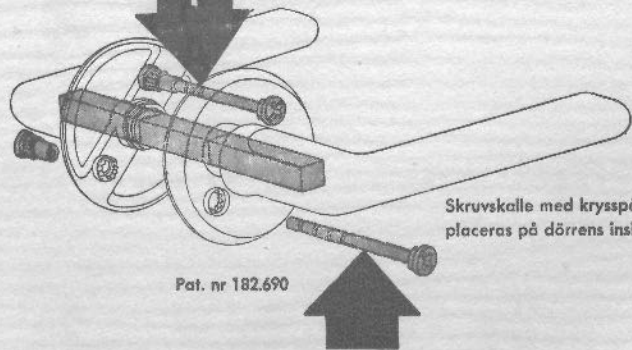

PATENT

ASSA-trycken ha genomgående skruvar och nipp-lar vilket ger en förenklad och säker montering. Begär därför alltid trycken med ASSA-fastsättning.

Skrus-kalle med krysspår placeras på dörrens insida.

ASSA lås fordra trycken med ASSA-fastsättning.

ASSA för säkerhets skull.

AUG. STENMAN, A.-B.
ESKILSTUNA - ALINGSÅS

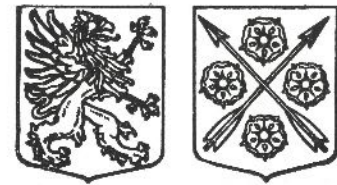
Tierps Tryckeri Aktiebolag 1963

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 36 - 1963

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

INNEHÅLL

	Sid.
Från vår till vår	267
Hornboskap 1926	287
Ett Heidenstambrev	288
Ur hembygds- och kulturnämndens historia	290
Johannes Sundkler och Nyköping	294
Engelbrekt och Södermanlandnerikingarna	297
Stad med traditioner	300
Weider Marburg	302
Nationsidrotten	305
In memoriam	307
Landsmännen	318
Utgående balanser i Nationens räkenskaper	332
Veteranerna	334

Från vår till vår

Sedan Caravellen landat och Nylands nations utsända representanter välkomnat, fördes Södermanlands-Nerikes nations förste kurator och dess stipendiat, Timo Kärnekull, i en svart, mjukt fjädrande Limousine från Sjöskogs moderna flygplats in till ett överdådigt flaggprytt Helsingfors, där ovanligt mycket folk kantade trottoarerna och där en storlagen välkomstlunch till gästernas ära aväts. På kvällen avbrändes ett det största och mest påkostade fyrverkeri över Sandvikens svartblänkande is, vilket kom såväl presidentpalatset som Nylands nation att markant kontureras mot den vörnattsmörka himlen.

Med denna skildring av en dag i april förra året kan det vara lämpligt att inleda 1963 års Majhälsning och då betona att Södermanlands-Nerikes nations förhållande till sin kära broderation på andra sidan Östersjön alltfört är sällsynt gott och att vårt mottagande i Helsingfors var superb, även om kanhända några flaggor hissats och några fyrverkeripjäser detonerade med biavsikten att därigenom ock i någon mån celebrera stadens just vår ankomstdag timade 150-årsjubileum.

De dagar, som följde blev, som så ofta framhållits i Majhälsningsräckan, inledningen till våren, tjällossningens och värmens tid. Plötsligt gick allt så explosionsartat fort och i ett och snart stod förste kurator återbördad till Märstas kalla fosterjord med bagaget fyllt av minnen från den finländska dag vilken aldrig färdades mot natt (eller var det tvärtom). Årsfest, sillfrukost, kalkbacksåkning, Kämp, bastu, teater, se där några minnesstolpar för allt det som hände under de trevligaste värdars perfekt gästfria omsorger.

De närmaste dagarna ägnades intensivt åt att förbereda kamratmötet, varefter påskfridens stillhet effektivt hindrade alla sammanträden. Då väl helgen var över mer eller mindre bodde vi på nationen och hade ej heller hunnit därifrån, när de första äldre landsmännen anlände, dymedels markerande att valborgsfirandet utbrutit och därmed 1962 års kamratmöte. Ämbetsmännen syntes beskäftigt vessla kring i iver att allting väl beställa och förste kurator kunde sedermera summera att han under de två dagarna i talets form yttrat sig ej mindre än 14 gånger . . .

Nå, sista april inleddes med att sörmland-nerkingarna på grund av att de skulle få koncentrera sitt intresse på väsentliga saker, å nationens jordbeklädda potatiskällare nedgrävde den småländska stridsyxan under iakttagande av de mest höviska former. Från småländskt håll hoppades man med den underlägsnes rätt att stridigheterna bilagts för all framtid medan sörmland-nerkingarna tycktes räkna det som ett mer temporärt stillestånd, ity att yxan var såväl uppgrävd som försvunnen redan vid midnatt.

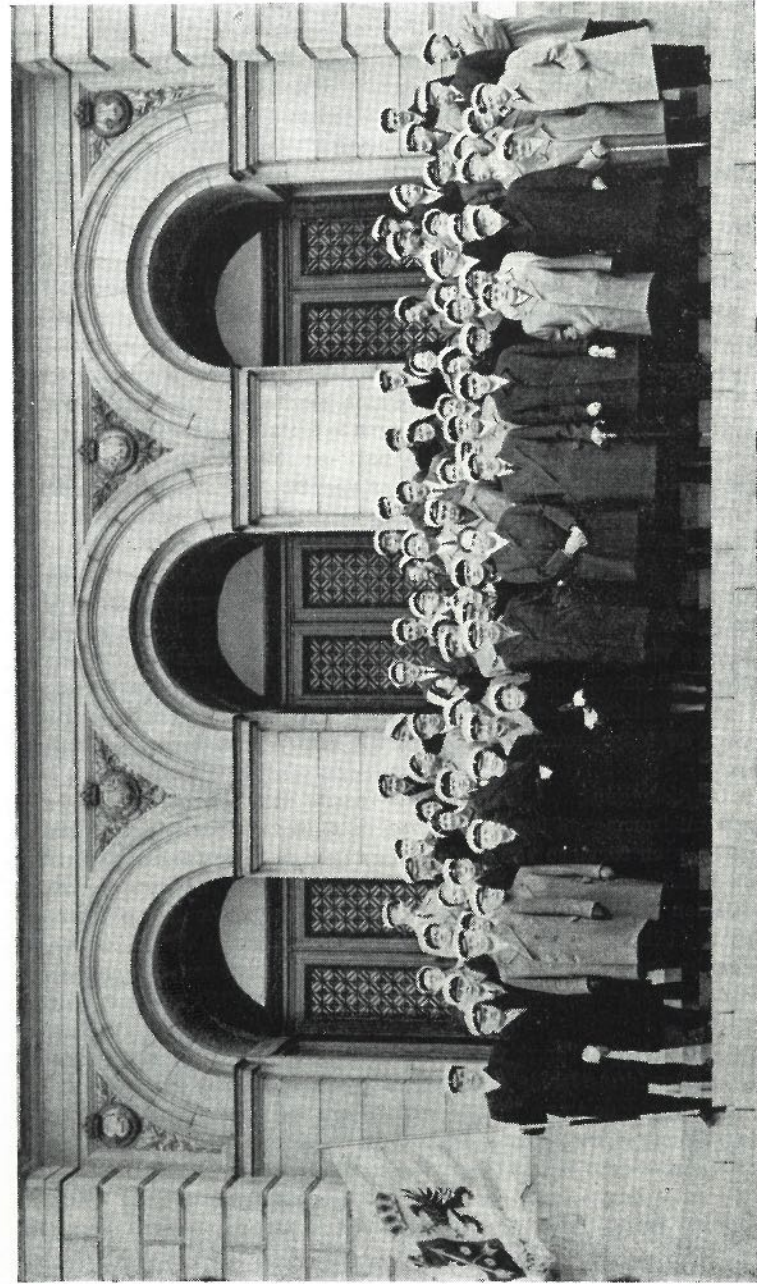
Kamratmötets officiella del inleddes med sammanträde med Veteranföreningen, där överläkare Sven Frigell skötte klubban och med tanke på Majhälsningens starkt ökande tryckkostnader såväl efterlyste donatorer som fick föreningen att förstå att årsavgiften måste höjas till tio kronor.

Så vidtog högtidslandskap. Vid uppropet anmälde ett hundratal äldre landsmän sin närvaro och den äldste närvarande, professor Jöran Sahlgren, inskriven 02, intog med såväl ålderns, traditionens som det självklaras rätt hedersinspektors stol och såg till att förhandlingarna löpte under stadgeenliga former.

Förste kurator välkomnade de närvarande och redogjorde för nationen av idag och sade bl. a. i sitt anförande: »Man kan ej nog betona vad de äldre landsmännens stöd betyder för oss, man kan ej nog understryka betydelsen av en nära kontakt med hembygden i Södermanland och Närke. Detta gäller kanske särskilt i en tid, som i många avseenden för nationerna är brytningens, en tid då det för nationerna gäller att såväl anpassa sig efter utvecklingen och de nya krav den ställer, som att värna gamla, kära, betydande traditioner. Nationerna får nya funktioner och arbetar även vidare i de gamla. Det ställer stora krav på idealitet och insats av dem, som sysslar med nationsverksamhet i denna stund, då samhällslivets jäkt också nått universitetslivet och färger av sig i effektivitet men också i betygstänkande och en strävan att rusa igenom studierna på kortast möjliga tid, utan att man nämnvärt bryr sig om den bildande och fostrande betydelse verksamheter utöver de rent studiemässiga kan ha. I en sådan tid, då nationernas existens som obligatoriska institutioner kan komma att sättas i fråga, är det för oss av stor betydelse att äga och känna de äldres stöd och förståelse. Må detta kamratmöte bli ytterligare en länk i den betydelsefulla kedja, som till ömsesidig glädje och förståelse binder samman generation med generation.»

Jur. stud. Sverker Egnell valdes så av högtidslandskapet till innehavare av kamratstipendiet Einar Petris minne, ett stipendium som väl speglar kamratmötenas anda.

Därefter följde en lång rad av val till olika hedersämbeben bland vilka kan nämnas att Jonas Samzelius blev hedersskattmästare, Sven

Kamratmötet 1962.

Ohlon förste och Nils Oskar Wallin andre hederskurator, Erik Sjösell hedersbibliotekarie, Fritiof Hydbom hedersklubbmästare och Louise Ramholm hedersklubbmästarinna, medan Sune Lindqvist fortfor att uppbära platsen som hedersfanbärare. Matts Essén blev denna dag däremot utan hederstitel. Det fick sin förklaring av ett telegram, som anlänt, vilket talade om att Stina och Matts var på resande fot med Spanien som mål, men att deras tankar var hos oss. Slutligen valdes Rulle Edén till hedersvaktmästare, vilket val förvisso liksom de övriga skedde med acklamation. Så intog de sålunda valda sina platser. Hederskurator Sven Ohlon fattade med en talmans pondus klubban och kanaliserade den värligt ystra församlingens stundtals vilda politiserande i parlamentariskt lugna former.

De närvarande förste kuratorer som ej tidigare erhållit kuratorsklubbor mottog sådana, varefter rektor Ohlon gjorde en intressant överblick över kamratmöten förr och nu. Slutligen avslutade rektor Ohlon högtidlandskapet med att som gåva till nationen överlämna ett värdefullt brev från 1914. Avsändare var Verner von Heidenstam. Mottagare nationens dåvarande förste kurator — Sven Ohlon.

Under kamratmötet fanns ännu Kartago, och många passade efter landskapet på att vandra i dess knarrande trappor en sista gång. Något ljuvt museiaktigt vilade förvisso över denna byggnad. Det underströks ytterligare av att i dess för mången äldre landsman så välbekanta inre visades en stor minnesutställning över nation och nationella. Mången affischttext och gulnat dokument förklarades nu för den nutida landsmannen av den, som var med när det verkligen begav sig. Om nationen av idag kunde däremot en till kamratmötet inspelad film ge besked.

När studenterna på eftermiddagen rasade utför Carolinabacken i en de vita mössornas böljande flod, var de äldre kanske inte med mitt i galoppen, men förvisso var de det, när dagen hade mörknat och det vitmössade långa tåget gick i motsatt riktning uppför backen mot sång, tal och den säreget rika stämning, som hör Valborgsmässans Gunilla-klämtning till. Så syntes Hornboskaper leda nationen vid de sörmlandnerkingska facklornas sken till Dombron, där boskaper delade sig och förde de äldre årgångarna till Gillet och de yngre till nationens dansgolv.

När Gillet hade stängt vandrade dess festsalsgäster i samlad tropp bort till Sörmland-Nerike efter att ha gjort en avkrok över Värmlands nation, som gjorde lama försök att besvara vår klagörande, fullt adekvata skändning. Betydligt svårare pärs än att kämpa ner värmlänningarna visade det sig vara att komma in på den egna nationen, vid vars dörr de anländande landsmännen fick stå och trampa ett tag innan en för kvällen anställd vakt med arrangörernas maning noggrant inprä-

tad i huvudet, att han skulle vara restriktiv vid insläpp till nationshuset, förmåddes övertygas om att det var Jöran Sahlgren och förste kurator, som kom i spetsen för de trogna.

Klockan halv fyra var så det hävdvunna lungmoset avätet, ålderspresident Jöran gick hem och därmed slutade vi äldre med några konditionsstarka undantag kamratmötets första halvlek, präglad av snabbt tempo och många festliga situationer.

Vilan blev dock inte lång. Redan kl. 10.45 följande morgon var det dags för traditionell fotografering på universitetets trappa och därefter följdes man åt till nationsgraven och till de tidigare inspectores Hammarstens, Perssons och Sernanders gravar, vilka nationen hedrade med kransnedläggning och blomstersmyckning.

Högst uppe på Slottsbacken ligger det röda slottet. I dess vackra festsal samlades nu mellan tre- och fyrahundra landsmän för högtidlig majmiddag. Förste kurator kunde i sitt välkomstal hälsa universitetets rektor, Torgny Segerstedt, som fungerade som proinspektor, samt en lång rad av hedersledamöter, äldre och yngre landsmän samt gäster.

De hedersledamöter, som förste kurator denna dag hade äran att dricka till ur den Wibergska kannan och som sålunda installerades var doktor Einar Fagerström, Gävle, Åbo akademis kansler, professor Hugo E. Pipping samt landshövdingen i Örebro län Valter Aman, tre frejdade män, som nationen med ära kunde räkna till sin krets. Vi tänker med djup saknad på doktor Fagerström, som, när detta skrives, hastigt och för alltid lämnat oss.

Ett antal telegram anlände från frånvarande landsmän. Bland dem märktes speciellt ett från nationens inspektor Stig Claesson, för året i Amerika men för dagen i London.

Äldste landsmans tal hölls denna gång av Jöran Sahlgren, sufflerad och supplikerad av årsbrodern Erik Wellander. De spirituella herrarna svarades lagom hövitskt och på riktig svenska av yngste landsman polstud. Gunnar Andersson. Bland andra i talarnas långa rad kan nämnas de båda stipendiater, som gästade nationen, finländaren och nylänningen Peter Thesleff samt Heiner Bohne aus Marburg, Tyskland. Den senare överlämnade från Arminia en tavla med ett Marburgmotiv. Sedan också doktor Fagerström skänkt en tavla — en vacker Strängnäsby — hade förste kurator all möda i världen att från konsten dragas över till musikens värld, där Hornboskaper på sitt ystraste humör inramade dagens händelse, den mest storslaget blandade kör, vilken annonserades sålunda:

Kantat

på grund av Karthagos förstörelse.

Text: Cato, Schiller, Linder. Musik: Beethoven, Smedeby m. fl.
Södermanlands-Nerikes nations filharmoniska kör och orkester.
Tenorsolo: Richard Ringmar.

Alla kände såväl historiens som sångens vingslag uti följande:

»Jag vet en grind som öppen slår / för väder och för vind.

Så nött är ytan, full av spår / från länge sedan svunna år.

Och tårar skölja milt min kind / av mödan att vid denna grind

uttyda tecknen som där står / så kusligt bleknade: Carthago - ack, o ve!
Praeterea censeo Carthaginem esse delendam!»

Sällan har inom Rikssalens väggar intonerats något så gripande roligt. Men tiden hade lupit undan fort och applåderna hade knappast hunnit tystna, när det var dags för landsmännen att följa bordsvisans maning:

»Låt oss draga i härnad och bryta bivacken / kom följ med och vänd klacken på Polacksbacken.»

Att det blev pli på de uppslupna skarorna under de krigiska övningarna såg exercismästaren Stor-Svens imponerande gestalt till. Hans bjudande stämman sufflerades ibland av souschefen Olrogs mer melodiskt veka. Båda herrarna lär ögonblickligen ha fått synnerligen smickrande ehuru tacksamt avböjda anbud från närliggande regementes rekryteringsofficer.

Från Polacksbacken ställdes så färden till nationen, där Mohrens sista suck i sin helhet uppfördes och bejublades.

Så klingade 1962 års kamratmöte ut under angenäma samtal och återupplivande av gamla bekantskaper. Solen stod redan på himlen när de sista lämnade nationsborgen och detta möte var ett minne blott. Allt tycktes ha klaffat, nu återstod att börja planera för nästa.

För oss som var kvar i stan blev månaden maj ingalunda ett post festum. Man försökte vädra tentamensböckerna men konkurrensen från den undersköna månaden var svår. Från dagboken kan förste kurator plocka några anteckningar: U. Thant gästade Uppsala och studenterna. Seniorskollegium, valnämnd, nylänningarnas flusterlunch. Tåg till Lund och en rolig men sällsynt regnig karneval, där Hornboskapen i ädel orkestertävling bortdömdes av lokala dignitärer med Sten Broman i spetsen. Disputationer (för våren dock ingen sörmåland-närking). Vårbal, nyutslagna björkar och skir stämning. Torgny Segerstedt krönte sitt proinspektorat med att hålla ett av de roligaste tal nationen hört.

Majlandskap. Med. kand. Hans Renck valdes till förste kurator. Pol. stud. Timo Kärnekull kröp in i bibliotekets stilla ro, men kunde ej helt lämna pressens debattlystna värld utan blev ock t. f. Aktuellredaktör.

Man undrade vad månede bliva? Ny klubbmästare blev pol. stud. Gunnar Andersson. Och de nya vid seniorernas bord blev Sverker Egnell, Lars Gombrii och Anders Jeffner.

Så började studenterna lämna stan. Promotionskanonerna dundrade och Kartago såg ut som om det träffats. Sommaren kom och de i stan varande landsmännen jobbade hårt och vegeterade dessemellan. Slottsspelen kämpade mot ett envist regn, en del sörmåland-nerkingar engagerades som statister till en kommande amerikansk film om Dag Hammarskjöld. Och regnet for fort att falla. Kurator tryckte emeritus på visitkortet, lämnade Uppsala och for söderut och mötte en solig sommar och ett vänsällt mottagande som nationens stipendiat i medeltidsstaden Marburg.

Den femtonde juli kunde man läsa i tidningarna: Den franska nationaldagen firades på lördagen av Frankrike såväl som av andra nationer.

Så inföll hösten även detta år. Tre månader därefter höstterminen och efter ytterligare en månad dessutom nationens förste kurator. Av honom anmält förfall ansågs giltigt, enär densamme försäkrade, att han efter bästa oförmåga lyckats decimera antalet leverantörer av småländska s. k. studenter med ett t. v. hemligt antal procent, under ett, med tanke på smålänningars egenskaper, förhållandevis lönsamt kirurgvikariat i Halmstad.¹

Under denna för nationen så lyckliga initialfas av terminen lyckades kontinuitetsrepresenterande andrekurator B.-O. Grönkvist, 27 FM, helt i avsaknad av marietala konsiderationer, till nationen locka och i densamma inskriva ett oant antal recentiorskor samt även ett antal blivande maskuliner. Tillsammans höstens recentiorshjord omkr. 210 st.; en minskning med 5 % jämfört med förra höstens bråkande skara.

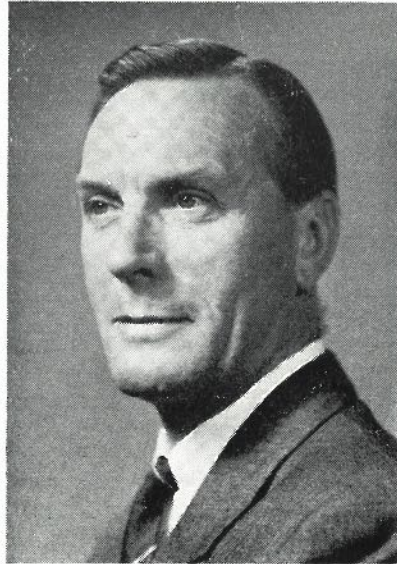
Traditionsenligt insamlades de små till recentiorsmottagning för vägledning och styrkande av blivande själar och befintliga kroppar. Vägledning och själslyftning bestods, liksom förr om åren, av luttrade äldre lands- och ämbetsmän med Hr Inspektör i tåten, medan Hornboskapen, under ledning av den under hösten tidvis värnrättsnjutande musikanförfaren Grenströmer, bjöd på bodybuilding.²

Ett med tanke på klientel och braxeringar oändligt mycket mer högstående festevenement bjöd höstens allt mer succubetyngde klubbmästare hr Andersson,³ 23, till den 20/9. Festen gick under namnet »Herr-

1) Halmstad ligger ej i Småland och tillhör därför icke barbariet, dock förmedlar ortens centralasarett sjukvård till inbabanterna i såväl Halmstads som, ack o ve, Kronobergs län.

2) Börjande för säkerhets skull med några av kroppens minsta muskler: mm. stapedii och mm. tensoris tympani.

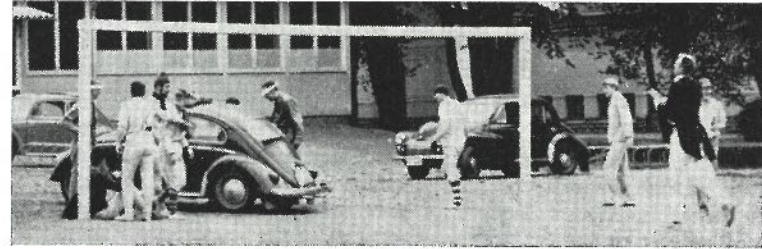
3) Bördig från Hällby.

Direktör Gösta Äqvist

middag», vilket det i år faktiskt också var, då den liderlighetsbefrämjande dansen hade avskaffats; emancipationen har sin gräns. Jöran Sahlgren presiderade i Inspektors frånvaro och utlade sig med mycket drömmande i blicken om festvanorna på Sernanders tid. Efter diverse kapitalomplaceringar vid spelborden, herrliga ovanor m. m. slutade även denna fest. Några timmar därefter lämnade prof. Sahlgren nationslokalen. Minnesvärt från detta tillfälle lär också ha varit tecknare Svalanders och skådespelare Råstams utläggningar över skådespelarcorpens plikter och rättigheter att delta i förstamajtåget. Som om inte nationen ombesörjt denna konstarts representation i förstamajtåg sedan hr Hedenhös dagar!

Den 28/9 bjöd nationen sina landsmän att känna de nyinskrivna, om icke på pulsen, så dock omedelbart distalt därom. Det var således landskap. Inga mer sensationella varianter bjöds den talrika menigheten; således bordlades som vanligt Förvaltningsdirektionens redogörelse och porträttkatalogredaktörerna hrr Ake Holm och Ivan Svensson fick sina eftertraktade seniorsskap. Som sensation kan möjligen klassificeras Bjarne Forss' avsägelse från stadgeutskottet efter lång och trägen tjänst. Sina sista stämplor i passen till hedersledamotsskapen fick advokaten Lars Wickman och direktören Gösta Äqvist.

Frackklädd förste kurator dömer mål sedan bollen passerat de stackars recentiorernas mållinje i senioren Göran Anderssons bil.

På landskapet förevisades också det första exemplaret av porträttkatalogen. Som väl de flesta av landsmännen konstaterat, är den ett verkligt praktprov på den Södermanlands-Nerkingska perfektionismen, arbetsviljan och klarheten. Porträttkatalogredaktörerna och nationen överhöljdes av pressrosor; en liten spricka i rosenkruset måste dock påpekas: Dessa pressrosor hade nämligen odlats i den »dynga» som utgörs av Värmlands nations nya porträttkatalog. I jämförelse med denna parodi på bok måste det mesta i branschen anses perfekt, vilket dock icke på något sätt devalverar vår katalog.

Efter landskapets andliga njutning bjöds den 29/9 på recentiorsgask. Jämlikt nutidens s. k. fria uppfostran och dalt med det uppväxande släktet, känner jag mig förhindrad meddela resultatet av fotbollsmatchen. Densamma är numera förlagd till läroverkets fotbollsplan för att de små skall få tillfälle att känna något av hemmiljö. Nyss värnärtnjutna och på barns sätt envisa, kunde recentiorernas andliga neanderthalare icke hota de kroppsligt måhända något nedgångna, men cerebralt helt superiora seniorerna. Självfallet blev det heller icke denna gång någon förlorad poäng för det numera avsevärt blaserade seniorslaget.

Middag aväts sedan med ett amerikafrälst inspektorspar i spetsen. Som vanligt utgjorde recentiorernas mindre väledukerade bordsskick och voluminösa logorrhé en bitter krydda i maten, men karskheten minskades och osäkerheten hos dem ökades av den Djingis Kahnske skändaren Owe Adolfsson.

På extra landskap, den 12/10, i närvaro av proinspektor, rector magnificus Segerstedt, enades man om nationens remissvar på organisationskommitténs betänkande. Om denna fråga har blott alltför mycket skrivits och ordats med av patos skakande händer resp. darrande röster, i alltför många sammanhang och under alltför lång tid, varför jag här ej närmare redogör för den. Det är liksom en annan historia — fast

mycket tråkigare. Möjligen bör nämnas att nationen med förkrossande majoritet enades om att föreslå ett system med tretton valkresar.

Den 14/10 bjöd så det Bertil Lindmarkska »Snallyt» på en nästan händande rundresa på för de tävlande ovana kartblad. Korruptionen hade drabbat juryn, varför kuratorslaget hamnade på knapp poängplats. Sportens oskiljaktiga följeslagare spriten infann sig välrepresenterad vid efterföljande sexa där tävlingsruset efterföljdes av r. inducerat på ett för kroppen mindre skadligt sett. Hr Lindsjö bjöd alla på pris — Ljunglöfs ettan.

Den 27/10 lät Gunnar Andersson försälja biljetter till århundradets fest: Turistgasken. På den fanns alla rekreationsbefrämjande utensilier representerade. Således hade man med hjälp av tre ton sand formerat en badstrand i trapphallen, där även vatten fanns tillgängligt såväl i svimningpöl som tångbad; f. ö. de enda ställen där denna vara flödade. Vidare bjöds landsmännen tillträde till casino m. fl. evenementslokaler, och signerade idolphotos av förste kurator försåldes för att dymedelst minska förlusten på festen. Den manliga delen av publiken bjöds baddräktsmannekänguppvisning och barnförbjudna filmer, den kvinnliga delen curatores. En verkligt trestjärnig fest på vilken klubbmästaren kan bygga hur många karriärer som helst.

Även damsopén förlöpte utan dans i höstas. Stipendienämnden hade dock välvist förlagt sitt stora höstmöte till samma afton (7/11), varför damerna inte helt missunnades skönhetsupplevelser.

Skönhetsupplevelser en masse för de flesta kroppens sinnen gav Ulf Lindsjö åt upsalaborna den 11/11, då den i trakten så världsberömda Glenn Müller and his New Famous Band of Renown Kansas City Seventeen Orchestra Third Heard höll concert i aulan. Som alla institutioner, vilkas namn man nämner med den största respekt och blottad hjässa, är den minst 51 %-igt södermanland-nerikingsk. De ljudliga bifallsyttringarna från den talrika publiken tävlade med orkesterns virtuosa tonkaskader om att lyfta taket av vår älskade universitetsbyggnad. Ett direkt pinsamt intryck gjorde däremot en man på fjärde raden, förmodligen värmlänning, varför han inte ytterligare bör lastas. Några penninggalna figurer överförde en bandupptagning från detta auditiva njutningstillfälle till grammofonplatta, vilken under populasens jubel uppspelats i såväl »Topp tio» som »Sportlovsextra». Jag har således fått uppleva att även den mest framstående konstnärns astronautiska bana kan vara törnbeströdd, vilket härmed delgives luftfartsstyrelsen.

En i det närmast lika hisnande vacker upplevelse bereddes landsmännen den 17/11 då en, till efter inspektorsparets återkomst till landet, uppskjuten Gåsmiddag bjöd gästerna på lyckostunder gränsande till ett övernaturligt broderland. Då bjöds den ständigt vitalare och alltmer studentikose strängnäsadvokaten Lars Wickman, liksom den om

nationens andliga, materiella och student-sociala utveckling främjande skodirektören Gösta Åqvist, att dricka ur den Wibergska kannan. Då fick vi också se Einar Fagerström hos oss, tyvärr för sista gången. Då fick vi uppleva den perfekta francaisen, där de mest perfekta complimenterna och benföringarna utfördes av hrr Matts Essén s:r och Jöran Sahlgren i ädel tävlan, men som f. ö. helt dominerades av det åqvistska släktmötet. Francaisen leddes av den för vart år alltmer djärvt piruetterande Harald Rydberg, medan Lasse Wickman med femtioårig ovana ledde trappmarschen före ett för vart år alltmer decimerat antal lejonriddarkunniga landsmän. Vi fick också se århundradets smoking på den sig 40 min. före festens igångblåsning anmälde skådespelaren Palme. Även denna gåsmiddag visade en nättopp mirakulöst föryngrande effekt på våra alltid så välkomna gamla landsmän, en effekt för vars ernående vi är alltför skattepliktiga, om vi, som hösten 1962 överhuvud tillåts den.

Under hösten hade bibliotekarien, Upsalas mest framstående fixare, Timo Kärnekull, ombesörjt s. k. biblioteksaftnar. En kväll i oktober presenterade sålunda Bernhard Tarschys, Sten Lindroth och Gustaf von Platen Olle Strandberg på ett verkligt trevligt och lagom okonvention-

Advokat Lars Wickman, nyinstallerad hedersledamot, leder trappmarschen vid gåsmiddagen flankerad av herr och fru Inspektör och Förste kurator med dam.

nellit sätt inför en fullsatt nation, och vid en liknande kväll i november kåserade Harry Martinsson om sin jorden-runtfärd. Efter en bandlösande sexa konfronterades vår framgångsrika hedersledamot med den avsidens vrå av världen som kvarteret Triangeln utgör. Efter dessa högkulturella utsvävningar föll dock vår fixande bibliotekarie i en mycket lång och brant bana tillbaka mot jorden och landade med en avsevärd duns i den grop som utgöres av redaktörsstolen på Ergo!

Hembygds- och kulturnämnden (eg. ett märkligt namn — skulle dessa begrepp vara så vitt skilda?) ordnade teaterbesök då stadsteatern gav »Onkel Vanja», varefter sexa förtärdes och diskussion med framträdande rollgestaltare vidtog. Jag kan tyvärr icke lämna några närmare detaljer om denna HoK-nämndens höstliga eruption, då jag alltsedan »Domaren» vägrar besöka vilken som helst teaterföreställning. Principrytteri är heligt!

Den stora tillströmningen till nationen, liksom det icke-expenderande nationshuset har under hösten vållat oss stora problem och de yngre landsmännen bittra besvikelser, då strykningar till fester ofta måst företagas. Ett sätt att kringgå problemen har varit att ordna mindre tillställningar av skuttkaraktär eller också biblioteks- och kulturafnär likt ovan. Men nationen har också berett sig tillträde till vinden, för att minska den över alla plimsolmärken pressande belastningen på nationslokalerna. Bittrast för många kändes säkert trångboddheten vid Lusse-gasken; ändå kunde vi släppa in fler gäster än tidigare om åren, enär sittningen med lussebullar och småkakor på mångas begäran och till övrigas glädje slopades. Det blev i stället gående bord med något kraftigare förtäring för dem det mäktade. Naturligtvis är inte lukasinstitutionen avskaffad (vad skall annars seniorenna förlänas för nådeveder-måle?), och trappunderhållningens klass är nu höjd till oanade nivåer. Lukas-lucian är orienterad i kosmetikens alla senaste landvinningar, såväl av den gamla typen som den nya pneumatiska, varför film- och andra anbud haglar över henne likt mannen i öknen. Klubbmästarinnans — i höstas t. f. Gunnel Forsberg — lussespex tillhör också de den oändliga perfektionen sig närmande legendariska begreppen, i år som tidigare — bättre än någonsin tillförne. Etnografiska institutionens frk Forsberg ledde tillsammans med de sig med behag åldrande frök-narna Leczinsky och Lindahl ett flertal aptitliga nykomlingar, av vilka kan nämnas flickorna Lindhe och Leander, till pyramidsuccé i spexet »Gaskungen». (Vilken titel lär avstavast efter och icke före bokstaven k).

Efter höstens konditionsbefrämjande verksamhet, vilken, krönt av lokala framgångar på sportbedriftenas område, leddes av den nybildade IF Trikadien, kom så mandomsprovet i form av höstterminens sista landskap den 11/12. Efter en timmes frukost sträckte det sig till den

12/12 kl. 02.30 då de mest radikala fått ge efter för kraven från sina formationes reticulares. Valen var spännande och tog framförallt lång tid, då ett hundratal fullmaktsröstande med var sin fullmakt tågade till och från valurnan i en ordning som skulle givit en fanjunkare hjärnblödning och gjort en höna grön av avundsjuka. Situationen förbättrades icke heller av att undertecknad var hur nackstel som helst i ett irakat meningoencephaliskt prodromalstadium till en mononucleos. Ur de nervpirrande valen drog sig segrande Henrik Oest som förste kurator och Håkan Hollquist som andre kurator. Seniorer blev Lena Åman och, efter åratals pockande på uppmärksamhet, Gösta Bergvall. Landskapet beslöt återinrätta en biblioteksnämnd, medan ett förslag om inrättande av en internationell nämnd återremitterades till stadge-utskottet. Förvaltningsdirektionens redogörelse bordlades — igen!

Så var terminen till ända och det återstod bara för mig att bjuda div. mer eller mindre tänkbara, specificerade och diverse ämbetsmän, medhjälpare, revisorer, björnar, vänner och röstare på drick- och tuggrik-tiga varor på dybara lokaler — den i staten för våren beslutade arvodeshöjningen täcker fortfarande knappast en kurators dylika plikter.

Medan endast ett och annat ödsligt fotspår syntes i den tindrande julesnön på tomten vid St. Larsgatan förberedde sig den stora skaran landsmän, var och en i sin landsända, på det nya året 1963.

För Södermanlands-Nerikes del medförde det nya året ny besättning på nästan alla de viktigaste posterna. Fyllnadsvalde förste kurator skulle nu tillsammans med nyvalde andre kurator, t. f. bibliotekarien Per-Axel Wiktorsson och det från biträdandeposterna avancerade nya klubbmästarparet Ulf Riddarström och Gunnel Forsberg under den kommande vårterminen styra nationens öden. Låt oss se vad som hit-tills har bjudits denna torra och kalla vår. Det ska inte bli någon klagovisa.

Redan i mellandagarna började uppladdningen inför det nya året i en av våra provinser, när en skara närkingar samlades den 28 december på Stora Hotellet i Örebro glatt sjungande »Uschia meja» och »Stridsvind». Även en billast sörmlänningar deltog i festen som så småningom fortsatte hemma hos någon landsman. Denna några år gamla tradition kanske blir en institution att räkna med vid sidan av V. f. N. Den 9 januari hade redan en ansenlig skara samlats i Upsala för att med nötter, glögg och jullekar dansa ut granen, som sedan vackert flammade mot skyn i den kalla vinterkvällen. Stadens med åren alltmer nonchalanta brandkår förbisåg dock helt detta evenemang.

I slutet av januari kom till nationen en gäst som vi länge väntat på. Det var vår förste polske stipendiat från Jaguelloniauniversitetet i Krakow, Stanislaw Bebenek, som efter nära ett års dröjsmål anlände till

Andre kurator, arkivarien och den polske stipendiaten i intensiv diskussion under herrmiddagen.

Upsala. Sedan han kommit över den första förväningen över det mycket informella sätt på vilket vi tar hand om våra kontaktstipendiater tillbringade han några korta veckor i vår studentmiljö till synes helt nöjd med sina upplevelser av såväl svensk fest som vardag.

Månadens sista dag avåts herrmiddagen, helt i gammal god stil. Där serverades många ärtor, bl. a. av Carl Nylander, som kåserade om en händelserik herrmiddag på kejsar Neros tid. Även punschen var föredömligt uppvärmd, och festen lär ha pågått långt in i februari.

De mest utsökta creationer skådades vid honnörsbordet söndagen den 3 februari när nationens yngsta garde var samlat till barnfest. Många barnahänder syntes gripa kring sugrören och dricka sina föräldrar till. De äldre med herr och fru Inspektor i tēten satt lydigt bänkade vid småborden.

Samma afton var nationens medlemmar inbjudna till studentgudstjänst i Trefaldighetskyrkan med efterföljande tesamkväm på nationen. Vår senior domkyrkoadjunkt Fredrik W. Sidwall predikade och var sedan medelpunkten i den efterföljande diskussionen.

Händelserna avlöste varandra. Den 4 februari slogs klubban i bordet för vårens första landskap. Rector Magnificus Torgny Segerstedt valdes till hedersledamot. Till senior upphöjdes Hans Norman och t. f. bibliotekarien fick även landskapets förtroende att sköta biblioteket. Till

hans hjälp valdes också den vid förra landskapet återupprättade biblioteksnämnden. Den tidigare valde bitr. klubbmästaren Leif Åkerblom måste omväljas sedan han uppnått myndig ålder. Även pressombudsmannen Torsten Henriksson och internationella sekreteraren Lena Dahlberg fyllnadsvaldes. Vidare antog landskapet ett stadgeförslag om inrättande av en internationell nämnd med huvudsaklig uppgift att sörja för våra utländska stipendiater. Inspektor tilldelades endast ett år för sent ett honorarium för åren 1959—61 å 2.000 kronor. Liksom tidigare återskänkte Inspektor detta honorarium till nationen i samband med det stundande inspektorsjubiléet, med en önskan att pengarna skulle användas till inköp av ett välsorterat diskotek. En mycket välkommen gåva för vilken jag här framför nationens stora tacksamhet. Sensationellt kan meddelas att vid detta landskap ej avlämnades någon fullmaktsröst, vilket möjliggjorde att landskapssexan kunde påbörjas långt före midnatt.

Så närmade sig den fest vilken på en dryg månads tid växte fram från tomma intet till en ståtlig och minnesrik akademisk jubileumshögtid. Den 9 och 10 februari firade Upsala studentnationer trehundraårsminnet av inspektoratens instiftande. Alla hedersledamöter och alla ännu levande tidigare kuratorer var inbjudna till denna fest. Ett rikligt urval av tidigare upsalastudenter, nu landets ledande män, samlades under denna veckohelg vid Fyrisstaden. På lördagseftermiddagen högtidlighölls jubiléet i universitetets aula med studentsång, musik och högtidstal av professor Carl Martin Edsman.

Omtumlade ungdomar insupandes Helan och Halvan från vita duken under barnfesten.

Det festklädda auditoriet samlades sedan på respektive nationer. Bland de gamla och unga Sörmland-Närkingar som slog sig ner kring de dukade borden i vår vackra festsal märktes främst festföremålen Inspector emeritus professor Jöran Sahlgren och nuvarande Inspektor professor Stig Claesson, vilken denna dag även firades med anledning av tioårsjubileet av sin upphøjelse till Södermanlands-Nerikes nations Inspektor. Vidare märktes äldste landsman lektor Matts Essén, förste kurator 1911—13, nu som alltid lika vital, med. hedersdoktor m. m. hedersledamoten Karl Wistrand, nationens mångårige skattmästare doktor Jonas Samzelius, nuvarande skattmästaren bankdirektör Ewert Jonsson, ytterligare bland hedersledamöterna Nordiska muséets chef professor Gösta Berg, rektor Gunnar Sörbom samt direktörerna Folke Anger och Gösta Aqvist. Dessutom fanns där den långa raden kuratorer ned till de nu aktiva seniorer och juniorer som tagit detta tillfälle i akt att spegla sig i den flödande glansen av nordstjärnor och vasatrisser. Hur uppfriskande och stimulerande var det ej för oss yngre landsmän att denna afton få uppleva flera generationers helt igenom lika sprittande och ungdomliga livsglädje. Under denna kväll och natt fick vi en vision av ett drygt halvsekels akademiskt skämtlygne och Södermanland-Nerikingsk kamratskap. Det var en lång och oförglömlig natt. Med

Jubileums-uhu!

Inspector emeritus Jöran Sahlgren, överläkare Rune Wikström, förre skattmästaren Jonas L:son Samzelius och fru Kerstin Wikström vid kaffet efter jubileumsmiddagen.

ett djupt beklagande meddelade senare Matts Essén s:r att han tvingades lämna festen redan klockan 01.00.

På söndagen samlades samtliga nationers kuratorer och hedersgäster till en strålande lunch i Rikssalen. Här fick de olika årgångarna tillfälle att återuppliva gamla kuratorsminnen. Det gick ej att misstaga sig på att även detta var en oförglömlig upplevelse. De glada skratten ekade bland takbjälkarna.

Ett strålande bevis för den entusiasm och det stöd vi har från våra hedersledamöter rönne vi när i samband med trehundraårsjubileet vår enda kvinnliga hedersledamot med. doktor Martha P:son Henning till nationen donerade ett belopp av 5.000 kronor att tillföras doktor Hennings och hennes faders Consul N. Persson stipendiefond. Jag framför här nationens stora och varma tacksamhet för denna gåva.

Efter denna hektiska overture till våren — ännu hade knappt en månad av lästerminen avverkats — kändes det skönt att skruva ned intensiteten något i festverksamheten. Efter ett par veckors andrum

utbröt årets första ordinarie gasqe. Nationshuset var för en natt förvandlat till en autentisk Texas-saloon. Kvällens idol i mångdubbel upplaga var Liberty Valance som från bioduken på Fågel blå tjusat mångt recentiorshjärta den senaste veckan. Han hängde tufft i baren över en whisky, kramade brutalt en ljuvt dekolleterad flicka, drog sin vattenpistol och spände en stråle i ögat på en tänkt rival. Ett ögonblick slog han sig ned vid spelbordet och lät de flottiga kortlapparna smattra över den blankpolerade bordsytan. Sedan försvann han ut i natten 35 öre rikare. Mycket syndigare än så blev det inte.

Den idrottande eliten inom nationen, som under namnet IF Trikadien organiserat sig i Riksidrottsförbundet, hade redan under första verksamhetsåret i paradporten handboll nått så svindlande höjder att det en onsdagskväll i slutet av februari vankades DM-final mellan Studenternas IF och IF Trikadien. Trots ackompanjemang av Hornboskapan och en välorganiserad hejaklack lyckades det ej våra lejon att bevinga storebror. Men de våra föll med flaggan i topp.

Ett mycket viktigt och angenämt inslag i festfloran har de av Hembygds- och Kulturnämnden anordnade kulturkvällarna varit. Den 28 februari ägnades kvällen åt vår andra hembygd, studentstaden Upsala. Förste bibliotekarien på Carolina docent Åke Davidsson kåserade humoristiskt och initerat om gamla upsalakrogar. De världsberömda röst-
equilibrister Rickard Ringmar och Carl-Olof Jacobsson levandegjorde med sedvanlig inlevelse några krogmiljöer från Gluntens och Magisterns dagar. Som alltid ackompanjerades de skickligt av Folke Bohlin. Sedan intogs en läcker måltid i den lokal som alltid varit upsalakrögarnas störste konkurrent om studenternas gunst, Södermanlands-Nerikes nations festsal.

Ännu en upplevelserik afton offrades på kulturens altare när vi den 11 mars samlades till 1700-talssalong. Trenne tidsenligt klädda skådespelare från Stadsteatern deklamerade Atis och Camilla och annan 1700-talslyrik. Adam Taube sjöng Bellman till luta och fyra skickliga musikanter spelade en stråkkvartett av Mozart.

I dessa dagar nådde oss även ett sorgebud. Vår käre hedersledamot regementsläkaren Einar Fagerström hade hastigt ryckts ifrån oss. Få av våra landsmän och heltersledamöter har med en sådan hängivenhet och frikostighet hedrat sin gamla nation som Einar Fagerström under sina sista år. Den Sörmland-Närkingska fanan paraderade vid jordfästningen.

Den 24 mars firades Marie Bebådelse traditionsenligt med våfflor. Trots att det elektriska systemet ej är dimensionerat för mer än två elektriska våffeljärn och trots malören att ej servera kaffe till de långsamt frammatade våfflorna växte stämningen upp till sedvanliga höjder.

Rector Magnificus Torgny Segerstedt.

Nästkommande lördag, den 30 mars, gaskade vi åter upp oss, denna gång i råkans tecken. Festsalen var denna gång arrangerad efter helt nytt mönster. Vid »high table» presiderade kvällens proinspektor docent Carl-Gösta Widstrand, kurator och de få utvalda. Klubbmästaren presiderade vid det runda bordet som till vardags gömmer sig i kuratorsrummet. De skära räkorna och det gyllene vinet speglade sig vackert mot de ljusgröna dukarna. Glädjande nog nåde många av de äldre och gifta landsmännen hörsammat klubbverkets kallelse.

Så är vi inne i april. Förrre bibliotekarien Timo Kärnekull fick äntligen se resultat av sina långvariga ansträngningar att locka redaktör Jan-Olof Olsson, signaturen Jolo, till vår nation. Den 4 april satt vi där andäktigt och lyssnade till »hur man reser för att skriva en bok». Vi konstaterade ganska snart att amerikafebern satt kvar i blodet. Efter sexa och en angenäm nattgrogg vandrade gästerna hem genom gränderna, Jolo till den första säng som stod bäddad på nya hotell Rullan, förste kurator till den kappsäck som väntade att bli packad inför den traditionella resan till Helsingfors och Nylands nations årsfest.

Låt mig i denna rapsodi av Sörmland-Närkingska fester blott med några rader få lovsjunga vår Nyländska brodernations årsfest. I ett Helsingfors där den första vårsolen definitivt börjat tränga bort vinterkyllan höll Nylänningarna fest i dagarna många. Efter tvenne välkomstluncher, några cocktail-parties, den stora solenna högtiden och

festsupén med efterföljande sillfrukost och en första avskedslunch var Sörmland-Närkes utsände med sorg i hjärtat tvingad att embarkera tåget mot Åbo och Sverigebåten. Han hade då upplevt den översvallande Nyländska gästfriheten som stundom är så bedövande att den kan få den starkaste på knä. Jag hälsar våra Nyländska gäster lika välkomna till valborgsmässoaftonens och vårbalens Upsala.

Under detta läsår har diskuterats ett utökat utbyte med Finland omfattande även en finsktalande nation. Vi har tyvärr tvingas konstatera att pengar ej finnes nu för ett utökat stipendiatutbyte. En sonderande brevväxling har dock kommit till stånd, och den första dagen av sitt finlandsbesök var förste kurator hembjuden till kurator för Keskiuomalainen Osakunta, Mellersta Finlands nation. Denna nation är den enda finländska nationen i Helsingfors som tidigare ej har någon kontakt med en nation i Upsala. Båda parter var ense om att en informell kontakt borde upprättas, och Keskiuomalainen Osakunta inbjöds att med en representant gästa Södermanlands-Nerikes nation under vårbalen.

Tankarna på eventuell nybyggnation har åter börjat mala. Sedan Carthago revs gapar nu på nationstomten en stor och oestetisk parkeringsplats i hjärt kontrast mot det allt trängre nationshuset. Under denna termin skall landsmännen ge luft åt sina synpunkter, önskemålen skall sammanställas och prövas och sedan hoppas vi att planerna snabbt skall ta form. Den enda genomgående synpunkten som hittills kan utkristalliseras är att vi om möjligt vill behålla vårt vackra nationshus oförändrat. Må detta återuppväckta initiativ ej slumra in ännu en gång.

Även utanför nationens krets händer stora ting. Den långdragna debatten om studentkårens organisation har äntligen kommit fram till ett första avgörande. Första rondan vanns mycket knappt av de s. k. »nationsvänliga», de som fortfarande vill se nationerna som den naturliga rekryteringskällan och informationskanalen för Studentkåren. För att kunna motsvara de förväntningar som ställs på den framtida nationsorganisationen arbetas det denna termin flitigt även inom kuratorskonventet för att kunna stärka samarbetet inåt mellan nationerna och utåt med studentkåren.

Efter några månader som förste kurator nu i vår har jag tydligare än tidigare fått erfara att nationerna står inför en brytningstid. Landsmännen blir allt fler och fler och kräver allt mer och mer. Det urgamla förtalet om att nationerna endast lever i sina dödsryckningar är nu intensivare än vanligt. I det stimulerande arbetet inom nationen och även i samarbete med och som gäst hos andra nationer, där jag sett hur nya vägar söks för att tillgodose och hjälpa varje landsman, har jag blivit övertygad om att nationen är en nödvändig och ändamålsenlig

institution som vi upsalastudenter har till skänks och måste slå vakt om. Den är enda möjligheten att uppehålla en någorlunda intim kontakt med alla studenter.

Efter denna rapsodiska flyckt genom det gångna Södermanland-Nerikingska året tillönska vi alla landsmän, såväl de i provinserna utspridda som de i Upsala aktiva, en Glad och Hjärtlig Vår.

Upsala i april 1963.

Ake Berglund

Hans Renck

Henrik Oest

Hornboskap 1926

I förra årets majhälsning gav undertecknad några upplysningar kring HB-skivan, vari bl. a. korten på omslagets baksida behandlades. Det mellersta, från 20-talet, kunde jag då inte lämna någon personförteckning till, men genom upplysningar, som välvilligt lämnats av Lektor Göthlin i Strängnäs (genom Ulf Lindsjö), Dr. Ola Månsson och Bibliotekarie Carl Hulth har jag fått fram en förteckning.

Den person som förbryllade var tvåan från höger av de stående. Dr. Månsson menade, att det inte alls var en hornboskapare, utan troligen klubbmästaren, något som understryks av att han i handen håller inte något instrument utan tamburmajorstaven. Utseendet stämmer bra med Ivar Weidenhaijn, klubbmästare ht 26, och kortet sitter på samma sida i nationens fotoalbum som ett kort av Karl Ragnar Karnéus och Knut Pettersson i flitigt arbete på kuratelet; de var kuratorer tillsammans endast just denna termin. Därmed skulle kortet få följande data:

Stående fr. v.: Carl Hult, Elof Andersson, Gustav Berger, Håkan Perman, Ernst Trygg, Ivar Weidenhaijn, Ake Åkerström.

Sittande fr. v.: Arne Brantberg, Ake Sundström, musikfanjunkare Albert Gille, Georg Stenström, Allan Björkman.

höstterminen 1926.

Ulf Starbäck

Ett Heidenstambrev

Som framgått på annat ställe i denna Majhälsning överlämnade rektor Sven Ohlön på kamratmötets högtidslandskap ett brev från Verner von Heidenstam. Det innehåller det avböjande svaret på en inbjudan att deltaga i den av dåvarande förste kurator Ohlön ledda hembydskursen i Laxå 1914. Brevet är personligt utformat och är ett fängslande dokument om sin författare. Tyvärr visade det sig svårt att låta klichéerna brevet för publicering i Majhälsning.

Det är från ett intressant skede. Förbi är den tid då Heidenstam var ungdomsmötenas uppburne nationalskald; femtioårsdagens hyllningshöjdpunkt har bleknat, Strindbergsfejden har rasat ut, nu var det 1914. Skalden har dragit sig tillbaka, men ännu ej till Övralid och det stumma, långa äldrandet. 1915 utkommer Nya dikter. Denna diktsamling är hans mest betydande verk och blir det enda Heidenstam ger ut efter Strindbergsfejden. Året efter får skalden Nobelpriset.

Brevet ligger i tid (enl. Bööks datering) mellan de märkliga dikterna Vårens tid och Gycklare. Intressant är att se att Heidenstam tycks räkna nationens sommarkurs som ett ungdomsmöte. Dessa var något annat, som av utrymmesskäl här inte kan beröras.

Brevet 1914 är skrivet av en skald mitt uppe i sin sista stora diktning. Generöst kan han ge en illmarigt poetisk bild av sig själv som en tall från det dyrkade Tiveden.

Trots de vägande skäl Heidenstam hade att ej komma, står det klart att han är lockad. Man anar det inte minst, när man ser titlarna på några av de ämnen, som kom att behandlas på laxämötet: Sydnärkes natur, Närkes hednatid, Närkeiska medeltidsminnen, Kyrkokonst och Bodarnes gamla kyrka. Vet man dessutom, att föreläsarna bar namn som Sernander, Lindqvist, Janse och Asplund förstår man att skalden bör ha varit allvarligt frestad. Det fanns ju onekligen tallar av en viss resning där borta i tivedshygen.

A. B.

Naddö, Vadstena d. 8 maj 1914.

Herr Kurator.

Omsider är jag nu i tillfälle att få frambara mitt tack till Södermanlands-Nerikes Nation för inbjudningen till sommarmötet vid Laxå. Jag erhöll först brevet för några dagar sedan, då jag hemkom från ett par veckors vistelse i utlandet.

Det är den ena ursäkten, som jag har att anföra till försvar för min långsamhet. Den andra är helt enkelt den, att frestelsen verkligen var

stor, ty Tiveden förblir Tiveden och är gifvetvis det märkvärdigaste på den här jorden. Atminstone när man är född där. Låt vara att äfventyret tilldrog sig en smula i utkanten, där väldiga vättergäddor smälla i vikarna.

Jag minns, att en gång som barn när jag blef tillfrågad hvad jag helst skulle vilja vara, svarade jag: En tall på Tiveden!

Tallen har drifvit omkring på både lugna och oroliga vatten och till sist slagit rot på andra sidan om godt och ondt, geografiskt närmre bestämdt, på andra sidan sjön, men ännu pekar den nog med en och annan gren mot Tivedens blå skogsåsar.

De sista åren har jag emellertid alldeles dragit mig ifrån ungdomsmötena och i det hela blifvit ohägad för allt »talande» när det icke är omöjligt att tåga. Också har jag sagt nej till ett par möten, som skola hållas här alldeles i trakten, och det förpliktar ju till en viss konsekvens. Äfven andra hinder förefinnas. Det sannolikaste är därför att jag **icke kan komma**.

Skulle det oaktadt det låta sig göra — i så fall för en dag — kan jag ju få tillskriva Er en rad därom i första veckan af juni, då det säkrare kan afgöras. Vore tacksam få veta hvar bref då kan nå Er.

Uteblir jag, så hälsa de mariga tallarna från

Verner von Heidenstam

(tillägg skrivet i brevets vänstra marginal):

Får jag Er adress, skrifer jag under alla omständigheter. Det blir klarare så.

Ur hembygds- och kulturnämndens historia

Hembygds- och Kulturnämnden leder sitt ursprung till det sena 1800-talets folkbildningssträvanden. För de finska studenterna, som var politiskt misstänkta av de ryska myndigheterna, fanns bara möjligheten att kommunicera sig med landsortsbefolkningen genom att resa runt och hålla föredrag eller på annat sätt sprida legitim upplysning. Under nittitalet startades akademiska sommarkurser i Sverige delvis efter finsk förebild, och Verdandi och Heimdal gick i spetsen för folkbildningen ute i bygderna. Det är mot den bakgrunden man får se Hugo Heymans propaganda på Sörmland-Nerikes nation vintern 1907 för att även Sörmland-Nerike skulle ägna sig åt den populära folkbildningen. På det beslutande landskapet fanns det åtskilliga kritiska röster — enligt landskapsprotokollet anmäldes »en svårighet: ovissheten, om någon större anslutning kunde påräknas från den egentliga allmogeklassen för dessa hembygdsmöten». Likväl tillsattes en kommitté för att planera det första hembygdsötet; den kom att bli permanent och institutionaliserades som Sörmland-Nerikes nations Hembygdsnämnd.

Jämte Hugo Heymans namn förtjänar också Matts Esséns att nämnas bland pionjärerna (han blev så småningom ordförande under Första Världskriget och finns med i protokollen fram till 1956!); vidare Carl Cederblad och professor R. Sernander. Något yngre är Lars Hellberg och Hans Christiansson.

Från 1907 till Andra Världskrigets utbrott hölls så regelbundna hembygdskurser varje år. De ägde i allmänhet rum vid midsommartid i den sörmländska eller närkingska bygden kring något aktuellt vetenskapligt eller kulturellt ämne. Denna verksamhet tillhör för visso den märkligaste i vår nations historia och väckte också stor uppmärksamhet i pressen och efterföljelse på t. ex. V-Dala och Vermlands nationer. Kurserna samlade ofta imponerande deltagarskaror. Från nationen brukade Hornboskopen följa med jämte en större grupp studenter — ofta så gott som alla som var kvar i sta'n över sommaren. Syftet med dessa hembygdskurser var nämligen inte bara folkbildande utan även att förmå den akademiska ungdomen att komma i kontakt med hembygden och dess folk.

Redan vid Hembygdsföreningens tredje kurs, 1909 — denna gång i Lindesberg — uppstod emellertid stort rabalder, som också fick sitt ef-

Kärl möte i hembygden. Hälleforsnäs 1939.

terspel i en intensiv pressdebatt. Man hade nämligen dristat sig att inbjuda den radikale professorn Hjalmar Öhrwall att tala om den moderna utvecklingsläran, något som många landsortstidning fann stötdande både för gudfruktigheten och sedligheten. När kursen dessutom även blev en ekonomisk förlust, diskuterade nationen rent av att lägga ned hembygdsverksamheten. Men så blev inte fallet! Klippböcker och gamla protokoll vet berätta, hur verksamheten fortsattes i Julita, Björkvik, Fjugesta, Vingåker, Gnesta, Jäder, Laxå, Vagnhärads, Ammeberg, Kungsör, Kumla, Malmköping osv., osv.

Andra Världskriget medförde emellertid en ändring i Hembygdsnämndens verksamhet. Det visade sig inte längre möjligt att arrangera hembygdskurser (vilket både berodde på svårigheten att anskaffa medel och samla folk under krisläget). Efter krigets slut gjorde Edward Thermanius ett försök att återupptaga de gamla hembygdskurserna, men tiderna hade ändrats. Andra organisationer skötte nu folkbildningen och kunde påräkna dryga statsmedel för denna verksamhet. Nationerna växte också, och hembygdsgränderna kunde inte längre rymma alla landsmän. Kunde man då inte skicka en delegation? Kring denna fråga uppstod en principiell diskussion som kan betecknas som den första »demokratiseringsdebatten» inom nationen. Utifrån hade nationen ända

från Hembygdsnämndens bildande 1907 hätskt angripits av Verdandi, som kallade nationen ett »kooperativt WC-företag» och inte gärna såg, att Hembygdsnämnden bedrev folkbildning på ett amatörmässigt sätt. Nu fick de radikala krafterna fart även inom nationen. Ett par förvirrade protokoll upplyser om hur Hembygdsnämndens slutligen kapitulerade inför det omöjliga att utse representanter, när nu inte alla fick åka, på ett tillfredsställande demokratiskt sätt. Behovet av hembygdsverksamhet på nationen framträdde allt tydligare. Verksamheten under 40- och 50-talen kom att bedrivas efter två nya linjer. Istället för de gamla hembygdskurserna började man nu göra allt populärare hembygdsresor, ofta till folkhögskolor. Åsa folkhögskola var den mest frekventerade. Enligt anteckningar och tidningsrecensioner var tydligen undfågningen mycket god, och ringlekarna till den allestädes närvarande Hornboskapen muntert uppskattade. Den andra linjen var att man nu började anordna hembygdsträffar på nationen. Det kunde vara föredrag om bygden, hembygdsmusik osv. samt smörgås och pilsner, som utgjorde aftonens programpunkter. I mitten av 50-talet togs ett initiativ från Lars Hellberg att väcka de gamla folkbildningstraditionerna till liv genom en serie föredrag varje torsdag på nationen över ämnen med anknytning till hembygden. Tyvärr blev detta försök av kort varaktighet. Det var tydligt, att hembygdsverksamheten inom nationen stod inför en kris.

Vid stadgerevisionen i slutet av 50-talet omprövades nämndens verksamhetsformer och den fick också ett nytt namn: Hembygds- och Kulturnämnden, något som ger en antydning om hur man ville bredda nämndens verksamhet och »ge hembygdsbegreppet en vidare, modernare tolkning», som det hette. Parallellt med denna interna verksamhet bedrevs fortfarande hembygdsresorna. Till »hembygden» adopterades Uppland; dess vackra natur och rika kulturhistoriska sevärdheter gjorde hembygdsresorna i en upsalaromantisk maj till livligt uppskattade evenemang. Den sista resa, som företogs, hade som bekant Strängnäs som mål. Dess succé är allmänt känd.

När vid stadgerevisionen nämnden minskades till fem ledamöter, av gick de gamla veteranerna Matts Essén, Lars Hellberg och Hans Christiansson. Jämte den förlust i fråga om kunskap och förmåga, som därmed drabbade nämnden, kom den även att gå miste om något annat. Ända sedan 1900-talets första år finns i vårt arkiv gamla pärmar med tidningsurklipp, protokoll, en personhistoriskt intressant och ytterst spirituell brevväxling mellan nämnden och honoratiores i hembygden, och en rad övriga handlingar, som främst Matts Essén samlat. På senare år finns där emellertid inte mycket nytt. Om någon privat sitter inne med protokoll eller övriga akter från senare år, vill jag ivrigt uppmana honom att komma ned till nation med dem någon dag.

Verksamheten under denna termin har inneburit en kvalitetsmässig (och ekonomisk) hård satsning på en afton kring vår tillfälliga Uppsalahembygds tidigare kroghistoria med efterföljande gluntsång, på en mycket framgångsrik 1700-talsafton med ett långt och mångsidigt program, på en kväll med Jolo samt på Örebro läns författarsällskap, som underhöll oss om dagens litterära klimat i Hjalmar Bergmans hemstad. Hembygds- och kulturnämnden står nu mitt uppe i förberedelserna för en hembygdsresa, som vi hoppas inte skall stå de äldre efter i något avseende. I maj-numret av Aktuellt kommer programmet för denna resa att presenteras utförligt.

Som vi sett, är det en brokig och fascinerande historia, som Hembygds- och Kulturnämnden har bakom sig. Det är verkligen glädjande, att den under årens lopp kunnat anpassa sig till tidens skiftande växlingar och finna nya former för sin verksamhet, när de gamla inte längre varit lämpliga. Den senaste utvecklingen har visat att det var ett lyckligt uppslag att inordna »kulturen» i nämndens verksamhetsfält, samtidigt som deltagarantalet och framgången hos våra hembygdsresor visar — dagens arga kritik till trots — att studenterna fortfarande vill hålla kontakt med sin hembygd.

Leif Lewin

Johannes Sundkler och Nyköping

I Nationens Matrikel finns som nr. 1944 och 1945 de bägge bröderna Johannes och Jacobus Sundler inskrivna 1724, bägge döda, så vitt man kan se innan de lämnat Uppsala och Nationen. Johannes dog 1741 i Uppsala och har, som vi skall se, åstadkommit en studie av bestående värde för hans hembygd. Brodern dog 1737 utan att lämna något äreminne efter sig.

Ären 1712—1731 bodde i Nyköping landskamreraren Jakob Sundler. Han gifte sig med en nyköpingsdam, som under det stora peståret blivit änka, och i det nya hemmet föddes sonen Johannes, men både år och dag är okända. Vid pass 12-årig kom han som student till Uppsala. Att börja så tidigt var tidens sed, och där fick han sällskap med sin broder Jakob.

Johannes var säkerligen en personlighet som varit att räkna med, om han fått leva. Vid Nationen blev han t. ex. kurator. Den 12 juni 1735 hade han försvarat första delen av sitt stora verk om hemstaden, *De Nycopia, metropoli Sudermanniae*. Två år senare disputerade han på bokens andra del för magistergraden, vilket då motsvarade vår doktorsgrad, och den 15 december 1739 ventilerades slutligen tredje delen, varvid efter tidens sed en av författarens kamrater hade uppdraget att försvara avhandlingens teser. Sedan kom döden och satte punkt för vidare publicering i serien, vilket länt Nyköping till stor skada, för Sundler hade planerat ytterligare delar, och arbetet kom således att bli oavslutat. Det finns dock all anledning tro, att hela arbetet redan var färdigskrivet och att endast oförstånd i anslutning till boutredningen efter den döde forskaren har gjort att manuskriptet ej tillvaratogs för omedelbar eller senare publicering.

Johannes Sundler gravsattes i Nikolaikyrkan i en familjegrav på stora gången inne i kyrkan, där hans far redan var bisatt och där hans mor och syster skulle komma att vila.

Varje disputationsprov från 1700-talet inleddes med en mångfald och till formen mycket skiftande dedikationer till lärare, gynnare och släktingar. Så även här. Handlingarna skulle vara värda ingående studium, då de belyser både förhållandena i Nyköping och bruket vid tidens disputationsakter. Vi måste emellertid ägna oss åt de övriga 180 sidorna, då de innehåller material nog. Det första kapitlet ger Sundler tillfälle

att diskutera stadsnamnets ursprung och liknande saker. Då han beskriver stadens natur, blir han, helt i tidens art, lyriskt vältalig: »Människorna lida inte men av någon ogynnsam jordmån, utan allt vad denna jord alstrar, det blomstrar och tillväxer för varje dag i en ren och oförfalskad luft. — Därför ha ock av gammalt prinsar och änkedrottningar här valt sin boning och vid rådande farsoter ha furstliga personer liksom kungliga ämbetsverk här funnit en säker och trygg tillflyktsort.»

Uppgifterna om stadens goda rykte som en hälsosam ort är en sådan faktisk uppgift, som man letar efter i de äldre historiska skrifterna, där man annars mest finner lyriska utgjutelser och klassiska citat. Roliga fakta finner vi t. ex. då Sundler beskriver stadens tre torg. Två låg på Väster, ett på Öster. Det största av de västra hade i sin mitt en stor mycket djup brunn med ett däröver byggt torn av trä, »som utgjorde en icke ringa prydnad för staden och torget. Där bredvid fanns ett solur med vid omkrets, som en skicklig sörmlandslantmätare hade konstruerat så att, då åskådaren ställde sig på visarens plats, hans egen skugga utvisade tiden». — Man skulle önska ett återupplivande av detta såregna solur. Kanske kan det återuppstå i anslutning till det stadshus, som vår stad planerar nu i nådens år 1963.

Stadsplanen karakteriserades av de många broarna, framför allt stenbron, som genom kung Fredriks I:s frikostighet kunde börja byggas 1727.

Runt staden fanns ett tullplank, genombrutet av tre portar, en i väster mot Norrköping och Örebro, en förlagd vid Kråkberget i öster för vägen mot Stockholm och Strängnäs och slutligen Sjtötullen. Dessutom fanns en tullbom vid Östra kyrkan.

Avhandlingen är indelad i kapitel på sådant sätt, att de tre böckerna skär tvärs igenom dem. Det andra av kapitlen handlar helt om borgen Nyköpingshus, och till dess illustrerande har Sundler skaffat fyra träsnitt av borgen i dess olika utvecklingsskeden. Tyvärr är de tre första fantasier utan all grund i verkligheten, och det fjärde, en fin utviklingsplansch, har löjligt nog kopierats på Suecia Antiquas plansch över Johannesborg i Norrköping. Av betydligt större värde är de två utmärkt vackra kartor i kopparstick, som inhäftats i boken. Den ena visar staden före den stora branden 1665 med medeltidens snåriga gatunät, den andra hade upprättats av lantmätare Märten Riwell år 1735. Kartan utgör en mycket charmfull läsning med redovisning t. ex. av tullstugorna, stadens stenhus invid Storgatan och Stora torget, messings- och pappersbruket vid Storhusfallet o. s. v.

Borgens beskrivning går, vad de äldre uppgifterna beträffar, tillbaka till Julinus beskrivning på Nyköping »uti dess välstånd och aska». De är i sig själva intressanta, men lämpligare att inhämta från originalet.

Viktigare är att ta del av slottets utseende på 1730-talet: Genom landshövdingarna Gyllenstiernas och Törnflykts försorg hade ett nytt residens blivit uppfört. I en träbyggnad på inre borggården fanns landskansli och landskontor. Kungstornet var 1716 inrett med sju våningar till sädesmagasin. Vid sidan av detta låg inne på borggården lanträntrieriet med regementskassa och vid ingången till slottet två fängelser.

En lustig parallell till våra dagar bildar uppgiften, att det vi nu kallar Tovaslätten, förr kallades Spelgården, »emedan massor av folk sommartiden brukar samlas hit för att i all anständighet förlusta sig med växlande nöjen». Den tiden var emellertid Spelholmen kringflutet av vatten och skild från slottet genom en vallgrav.

De tre delarna innehåller inte mer än två hela och ett halvt kapitel av de sju, som Sundler projekterat enligt vad han anger i företalet till andra delen. De skulle ha innehållit beskrivning på stadens tre kyrkor och på klostret, gillena, handel och sjöfart, skolor, tryckerier o. s. v. Även landssocknarna skulle innefattas i beskrivningen liksom skärgården. Av allt detta färdigställdes således bara första kapitlets allmänna skildring, andra kapitlets skildring av Nyköpingshus och tredje kapitlets första del om Nikolaikyrkan. Speciellt saknar man kapitlet om vad man på 1700-talet visste om fransiscanerklostret och kanske i ännu högre grad kunskapen om S:ta Katarina kyrka, som Sundler nämner i sin disposition och som ingen annan forskare har något att berätta om.

Sundlers skildring kom ut för mer än 200 år sedan och har därefter ofta citerats i enskildheter. För de flesta bygdeforskare har hans material varit svåråtkomligt genom att texten är på latin, så som tidens akademiska sed bjöd. Nu skulle det emellertid vara en mycket viktig uppgift att ge ut en fullständig översättning av Johannes Sundlers arbete. Därur skulle mycket intressant material kunna hämtas, och säker kännedom skulle kunna vinnas om ett av 1700-talets allra bästa topografiska arbeten. Sist men icke minst skulle ett äreminne beredas en av stadens söner, som ägnade hela sitt korta liv åt hemstadens utforskande.

Ivar Schnell

Engelbrekt och Södermanlandnerikingarna

Lördagen den 14 oktober 1865 avtäcktes Örebros — enligt Svensk uppslagsbok — förnämsta monument, nämligen K. G. Qvarnströms Engelbrektsstaty på Stortorget.

Som initiativtagare till evenemanget anges Södermanlandnerikingen, författaren (bl. a. till diktsamlingen Engelbrekt), politikern, teologie doktorn och vid denna tid kontraktsprosten i Örebro G. V. Gumaelius.

Nerikes Allehanda hade alltsedan statyn i juli anlänt till staden gett rikhaltiga glimtar från förberedandet till avtäckandet. Den vid denna tid florerade skarpskytterörelsen var stor intressent. Anmälningar om önskat deltagande i firandet kom inte bara från länet utan även

långväga ifrån. Den 30 september kunde tidningen bekräfta ett envist rykte. Konungen — Karl XV — skulle själv förrätta invigningen.

Allt var sålunda upplagt för och blev också ett stort tidstypiskt firande — med paraderande skarpskyttar, festtal i mängd, fyrverkeri och stor middag med många rätter och viner.

Bland telegrammen fanns även följande:

»Herr Doktor G. V. Gumaelius, Örebro.

Södermanlands och Närke här studerande ungdom beder att genom Eder, herr Doktor, dess värdade landsman, få fram-bära uttrycken av sitt varma lifliga deltagande i hedrandet af den ädle befriarens minne.

Södermanlands och Närke Nation.»

Tidningen omnämner även Engelbrektsfirande på andra platser samma dag med fackeltåg i Falun osv. Allt ståtligt och pompöst, med retoriska fraser och djupa brösttoner.

Så långt Örebro och Nerikes Allehanda, men låt oss så förflytta oss till Uppsala och Södermanlands-Nerikes Nations lilla handskrivna tidning »Göken». Även den omnämner ett Engelbrektsfirande med staty-avtäckning.

Här fanns en festanledning och att sådana alltid skall tillvaratas har nationen mer än en gång visat. Det mest slående exemplet är kanske vårt trogna och ordentliga firande av den 14 juli.

Men för att återgå till »Gökens» versifierade »reportage» för övrigt gjort av librettoförfattaren till vårt förnämliga spex »Mohrens sista suck», P. A. Elfvik.

»Då grep ett vemod Nerikes unga hjertan,
De tänkte: skall ej firas, männe, dagens vigt?»

Några landsmän träffades och konfererade om vilka möjligheter som fanns. Någon »Sad: att en särskildt vigt uppå den saken låge, / Att fira Engelbrekt med mera än med sång / och telegram.» Man enas ganska snart om, att en sexa på Östlings källare nog vore det lämpliga sättet att hugfästa Engelbrekts minne. Närkingen Wahlfisk utses att ordna festen och efter att under dagen gått runt med lista har han på kvällen lyckats samla ett 40-tal landsmän, mest närkingar.

Festen blev lyckad. Man åt och »Wexlade sedan skålar i mängd, historier och verser / Till dess slutligen man aftäckte Stolts Engelbrekts bild, / Representerad af Asker, som var festsotad i synen, / Byxorna kaflade upp. Ståtlig att skåda han var.»

Så småningom tar punschbålen slut och endast Wahlfisk och uppas-serskan, som somnat sittande vid disken finns kvar. Han väcker henne och lämnar drickspengar och går sedan hem grubblande på hur han skall kunna kräva alla deltagande på deras andel i notan.

Huruvida nationens avsaknad av lämplig Engelbrektsstaty att av-täcka blev bekant i Örebro är ovisst, men att nationen borde ha en egen liten staty ansåg tydligen några örebroare. På nationens landskap den 5 februari 1866 tillkännagav nämligen Förste kurator »huruledes nationen från någre medlemmar af Örebro samhälle fått mottaga så-som gåfva en förminskad afbild i bronzerad gips af Engelbrektsstoden i Örebro.» Nationen uppdrog åt Förste kurator att »härför hembära gifvarne uttrycken af nationens tacksamhet».

Något donationsbrev, kopia av tackbrev eller någon annan handling som anger vilka dessa givare är, har icke påträffats. I protokollet över revision av Andre kurators förvaltning 19 juni 1866 anmärktes statyn som nytillkommet inventarium, men där anges som ensam givare hand-landen H. Gyllander i Örebro.

I övrigt har inte källorna mycket att berätta om nationens Engel-brekt. Han uppges vara »hufvudlös» i revisionsprotokollet från 1870. År 1886 anskaffades »en piedestal af trä» vilken dock avskrevs efter endast sju års tjänst. Vid inflyttningen i det egna nationshuset 1897 blev han först placerad i »expeditionsrummet» men hamnade snart i biblioteket där han stod till 1924. Detta år flyttades han till kurators-rummet och där står han än i dag. Kanske som en påminnelse om hur främmande det officiella firandet under — för att tala med Strindberg — jubelfesternas tidevarv är för vår tid. Kanske som en påminnelse om hur liten skillnad det är på en improviserad sexa på nationen i dag och för hundra år sedan.

Orvar Starbäck

Stad med traditioner

(En kåsörs reflexioner)

Örebro fyller 1965 700 år. Det kan vara svårt att exakt veta hur gammal en mycket gammal stad är, men nu har i alla fall landsantikvaren Waldén bestämt oss för att bli 700 1965. Naturligtvis hoppas man i Örebro att många turister under jubileumsåret skall söka sig hit. För att i någon mån hjälpa dem att orientera sig i våra dagars larmande storstad har jag sammanställt denna korta handledning. Måhända kan även nuvarande eller f. d. örebroare ha någon nytta av den. Alltnog:

Örebro är en mycket gammal (se ovan) och fin stad. Bläddrar vi i hävderna möter vi det ena stora namnet efter det andra. Man kan peka på en Olaus Petri, en Engelbrekt, en Karl XIV Johan och en Albin Rapp.

Trafiken i Örebro är det inte så lätt att begripa sig på. En god minnesregel är emellertid att Storgatan rätt som det är heter Drottninggatan. Jag är inte alldeles säker på att den inte heter Adolfsbergsvägen ibland också.

Mycket centralt ligger en stor byggnad, som kallas Teaterhuset. Härav skall man dock inte låta lura sig, ty byggnaden inrymmer numera en möbelfirma. Huset skall förvärfvas av Örebro stad men ägs ännu så länge av familjen Behrn. Detta gör att jag brukar kalla den gamla teatersalongen för Behrns salong.

Staden prydes av ett stort antal statyer. På Stortorget står en kraftfull gubbe som heter Engelbrekt. På sin tid var han landets befriare och mördades på en holme. Sedermera har han blivit dels omvärderad, dels mördad på en annan holme. Sådan han nu är — eller var — samlas emellertid om vårarne de nybakade studenterna kring honom och hyllar honom med sång. Detta får nog anses vara ett vidskepligt bruk och det vore mer realistiskt att sjunga utanför Strömparterrens sommarrestaurang, dit censorerna då brukar ha hunnit.

En rent rabulistisk historisk skola vill göra gällande att mannen på Stortorget inte alls föreställer den nämnde E. utan direktör Harald Aronsson, en för sin makt vida bekant person. A. är mannen bakom det berömda Rosta-området. Vill man anses som en riktigt munter fyr — och dessutom visa att man har vuxit upp i Göteborg — kan man kalla Rosta-området för Aron-zonen.

Bland statyerna märks vidare Petri Brothers utanför Olaus Petrikyrkan. Den nyss nämnda rabulistiska skolan vill dock göra gällande att den stående mannen är förste polisassistent John Fahlin i färd med att dirigera trafiken, medan den sittande skulle vara polismästare Nils H. Swensson, sysselsatt med att planera enkelriktning av ett stort antal gator i staden.

I Centralparken återfinner man en mager och senig man, som kämpar med ett stort stenblock. Statyn uppges föreställa landshövding Valter Aman i yngre år.

Inte långt från den senige står, höjd över vimlet, Karl XIV Johan, välkänd från cinemascopefilmen Desirée. Vid hastigt påseende ser det ut som om Karl Johan svårt besvärades av mjäll. Vid närmare påseende ser man att det är kajorna som på ett så föga höviskt sätt har uppmärksammat monarken. Stora män har det inte lätt i Örebro. Engelbrekt (se ovan) har blivit omvärderad och Karl XIV Johan har blivit helt nedgjord.

Nöjeslivet blomstrar sommartid mycket häftigt i Örebro. I Brunns-parken i Adolfsberg kan man äta varm korv, dansa schottis, se Mike Landon och åka radiobil. Blir man för uppsluppen går det bra att få åka radiobil från Brunns-parken också.

Örebro är bekant för sina många vackra parker och planteringar. Dessa sköts av stadsträdgårdsmästare E. Knutsson, som ideligen planterar blommor och binder upp avbrutna kvistar. Själv bryter han på skånska.

I Örebro utkommer två dagliga tidningar. Av utrymmesskäl upptar jag här endast Nerikes Allehanda. En illa underrättad person uppgav en gång att Nerikes Allehandas chefredaktör var Martin Ljung. Det är inte sant. (Ännu längre från sanningen kom dock den person som skulle försöka återberätta detta anspråklösa skämt och råkade säga att Nerikes Allehandas chefredaktör var Yngve Gamlin).

Det merkantila livet blomstrar i Örebro och mängen är snabb när det gäller att göra en god affär. Särskilt är Albin Rapp.

Kan inte dessa upplysningarr göra Örebro populärt bland turisterna vet jag verkligen inte vad. Jag kan i så fall bara uppmana dem att resa vidare till Pålsboda, Dylta Bruk och andra metropoler.

Carl Hammarén

Weider Marburg

... jag avundas de landsmän som kommer att ha samma tur som jag att få resa dit som nationens stipendiat. Så skriver Sven Fält i en inspirerad och initierad artikel om Marburg i Majhälsning 1956. Nu har jag som den senaste i raden av Marburgsstipendiater ombetts att skriva något om min resa. Det gör jag gärna, men jag anser det i mycket vara överflödigt med tanke på Svens uttömmande, ännu helt aktuella artikel. Våra erfarenheter är i det allra mesta desamma, även om jag, efter det att ASTA inte längre var i stånd att arrangera utbytet med oss, kom att gästa en Burschenschaft, Arminia.

Vad jag saknar mest i den ovan nämnda artikeln och i första hand vill komplettera med är en bild från staden, som ger besked om dess medeltida karaktär; om hur gränderna, kantade av sagolika korsvirkeshus, slingrar sig från floden Lahns grågröna vatten brant uppför väldiga stigningar, upp mot det mäktiga Landgrafenschloss, som i sanning håller staden under sitt vakande öga. Den bilden ger ändå bara en del av stadens karaktär. Man bör se den också uppe från slottet, se hur den breder ut sig från sin djupt nedskurna floddal, inbäddad i kuperad lummighet, omgiven av det vackra, mjukt böljande, så blekt gröna, ofta soldisdraperade hessiska landskapet, så mycket mer bondeland, än vad man föreställer sig att en trakt inte så långt från Ruhr kan vara. Och närmare, i själva staden, nere vid floden ser man att det också finns ett modernt Marburg med nya, i miljön väl inkomponerade hus med das Mensa, det stora, knappt årgamla konviktoriets funktionella glas-kub, som förnämsta blickfång.

I denna stad vandrade jag en bastuhet sommarmånad då svalka endast fanns inom Westdeutsche Bibliotheks hitlergrå murar eller i stadens nya Fyrisbadsliknande bassäng. Det var dagar, då man kunde njuta av värmen men längta efter regn och tjöt av glädje när åskan äntligen mullrade och regnet började piska mot »Im Grünen Kranz» blyinfattade rutor. Detta trots att man visste att hemma i Sverige en del fabrikanter blivit galoschbaroner och att man där allvarligt funderade på att ta fram den gamla vinterpälsen.

Nå, men studenterna, hur var det att gästa ett Burschenschaft? Först som sist vill jag säga, att jag möttes av en mycket stor välvilja och generositet och fick i bröderna i Arminia verkligt goda vänner.

Kärt mål för Tysklandsstipendiater — Marburg an der Lahn.

Att jag bodde i det borgliknande Arminenhaus innebar givetvis inte att jag bara träffade korporerade studenter, men det var naturligtvis dem jag umgicks mest med. Arminerna hade sina hem i de mest skilda delar av Tyskland — ett land där man dessutom gärna byter universitetsort efter några få terminer. Vi diskuterade mycket. Man kunde utan att stämningen blev tryckt beröra de mest känsliga ämnen. Andra världskriget var ett. Arminernas politiska hemvist var skiftande och bar ej betonat konservativ prägel, åtskilliga var socialdemokrater. Som helhet verkade dessa studenter f. ö. mycket mer politiskt medvetna än den svenske studenten i allmänhet (för att dra fram en schablon om oss, som väl inte uppstått bara av en slump). Som sammanfattning kan jag inte tänka mig annat än att dessa Arminer som individer kan anses väl spegla tysk student av idag.

Organisationen själv däremot gav ju i mångt ett ålderdomligt, relikartat intryck, med starka och stolta traditioner, som främlingen förundrad men också mycket intresserad tog del av. Det en svensk hade svårast att förstå var givetvis mensuren och om den hade vi många om ej direkt blodiga så dock livliga diskussioner, allra helst sedan jag som åskådare hade deltagit i en Pauktag. Även bland bröderna själva debatterades seden livligt, men såvitt jag kan bedöma lär nog än många slag komma att utväxlas, innan fäktustrutningen överföres till det historiska kuriosakabinett, där väl de flesta utlänningar anser att den hör hemma. Man får emellertid inte glömma att detta egendomliga fäktande är en detalj i ett mångfacetterat, särpräglat studentsamhälle, som är grunden för ett sällsynt gott och generöst kamratskap.

Arminia är ett andra hem för många, för en del kanske det enda. Det fick jag en känsla av då sommarterminen var slut och de flesta raskt lämnade böcker och lärdomsstad. Åtskilliga av dem som var kvar hade flytt från Östtyskland.

Detta var några hägkomster. De rörde en sommarmånad i en liten tysk universitetsstad, där jag gick på föreläsningar över Thomas Manns Doktor Faustus och hade intressanta samtal med mina vänner inte minst om den boken. Året var 1962. Det fanns en servering i skuggan av den vackra gotiska Elizabethkatedralen. Där satt jag ofta och tänkte att den här tiden kommer jag att minnas med glädje.

Ake Berglund

Nationsidrotten

Nationslivets argaste kritiker har ibland velat göra gällande att nationerna i stort sett inte fyller andra funktioner än att utgöra samlingsplatser för den inre klickens supgillen. I den mer positiva kritiken betonas också ofta vikten av att skapa andra inkörsportar till nationsgemenskapen än festerna. Rekryteringen bör ske på hobbyverksamhetens grund med t. ex. musikeirklar, schack- och bridgeklubbar o. s. v. Vi på S-N är lyckligt lottade i de här avseendena; Hornboskapen, 1962 års bridgeturning och Hembygds- och kultur nämndens allt större aktivitet, som resulterat i de trivsamma torsdagsträffarna, är utmärkta exempel härpå.

I idrotten har nationen särskilt under de senaste åren haft ett annat synnerligen effektivt medel att engagera nationsmedlemmarna och det är för att berätta om idrottslivet som utrymme anförtrotts mig i denna aktningvärda publikation. Jag ber på förhand om ursäkt för att en viss skrytsamhet inte har kunnat undvikas, men faktum är att sportverksamheten inom S-N nått en omfattning som väckt beundran och uppmärksamhet bland såväl övriga nationer som i utomakademiska idrottskretsar.

I årets korpockeyserie deltog vi som enda studentnation men gjorde det i stället med besked. Hela tre lag var anmälda, vilket betyder att c:a 45 S-N:ingar tampades med Cementgjuteriet, Polisen och de andra storheterna. I dessa tider av tilltagande studentisolering — jag tänker då närmast på hopfösningen av studenterna till särskilda bostadskvarter — måste denna kontakt med det icke-akademiska Uppsala anses värdefull sin mycket blygsamma omfattning till trots.

Idrottsintresset inom S-N har t. o. m. ökat kraftigare än idrottsmöjligheterna inom Studentkårens och Korporationsidrottens ram. För att bereda landsmännen tillfällen till sportutövning i de nationella serierna bildades den 29 jan. 1962 efter moget övervägande en till Riksidrottsförbundet ansluten idrottsförening inom S-N. Namnet IF Trikadien (efter Triangeln och Arkadien) har sedan dess prytt UNT:s sportspalter vid åtskilliga tillfällen.

IF Trikadien är Sveriges hittills enda nationsidrottsförening eller som smickrande S-N:ingar kunde läsa i en artikel i Svenska Dagbladet — Sveriges **äldsta** nationsidrottsförening. Föreningen har fotboll och handboll på programmet. Något rent studentlag i fotboll har inte tidigare deltagit i de nationella serierna, främst beroende på

att de långa sommarferierna har lagt hinder i vägen. Nu anses dock tiden vara mogen för ett införande av studentfotboll. Studentbostäderna, de många studentäktenskapen och det akademiska läsårets utvidgning till sommarmånaderna har bidragit till att studenterna i allt större utsträckning stannat kvar i Uppsala över sommaren. Så när IF Trikadien nu i maj seriedebuterar mot Bälinge B-lag innebär detta en studenthistorisk händelse.

I handboll har föreningen redan hunnit avverka en säsong under entusiastisk uppslutning av S-N:ingar både på plan och läktare. Jag är som IF Trikadies ordförande verkligen stolt över att kunna meddela att vi redan detta första år nådde DM-finalen efter att ha slagit ut div. 3-lagen Märsta och Uppsala Godtemplare. (Som väl vald jämförelse kan jag inte underlåta att nämna att DM-finalen för Göteborg spelades mellan Redbergslid och Heim).

Finalkvällen dominerades på läktarsidan av 175 röststarka S-N:ingar och spelglad Hornboskap. På planen lyckades vi kanske inte lika bra utan förlorade med 12—18, efter att ha haft ledningen med 5—2. Ordföranden i Upplands Handbollsförbund framhöll dock vi prisutdelningen att IF Trikadien gjort en utmärkt match samtidigt som han tackade nationen för dess bidrag av friskt blod till Upplandsidrotten.

Jämfört med andra nationer är det emellertid bredden på S-N:s idrottsverksamhet som imponerar mest. Varje vecka har på nationens anslagstavla uppsatts ett program, som visar matcher och träningar under den kommande veckan och för en 7-dagarsperiod i februari kunde vi presentera inte mindre än 25 idrottsmöjligheter. Bl. a. var det matcher för de tre korphockeylagen, bandylaget, S-N:s två handbollslag i nationsserien och IF Trikadien. Vidare startade i februari en bordtennisturnering med drygt 100 deltagare.

Som lätt inses kräver all denna idrottsverksamhet en stor administrativ apparat och förutom nationens idrottsnämnd och IF Trikadies styrelse har ett tiotal landsmän engagerats för olika organisatoriska uppgifter.

Jag har ovan försökt informera om den goodwill som idrottssektionen och IF Trikadien faktiskt ger S-N. Alla landsmän har nog inte riktigt klart för sig att idrottsverksamheten har en omfattning som väl kan mäta sig med klubbverkets; sålunda har under de senaste sex åren blott c:a femton fotografier från sportutövning bekostats av nationen! Idrott på motionsnivå ger en alldeles utmärkt avkoppling från studierna och glädjande nog har sportens belackare på senare tid dessutom börjat uppmärksamma den kurativa betydelsen av S-N:s idrottsverksamhet. Det faktum att idrotten för första gången (?) beretts plats i Majhälsning understryker ytterligare att det för närvarande blåser ovanligt förliga idrottsvindar.

Göran Andersson

In memoriam

Nils-Erik Asklund blev 1944 läroverksadjunkt i Hudiksvall och kvarstannade där resten av sitt liv. Den 12 november 1962 infann han sig som vanligt till dagens lektioner. Till en kollega hade han yttrat att han kände sig dålig, och strax efteråt segnade han ned drabbad av en omedelbart dödande hjärtinfarkt.

Nils-Erik Asklund var född i Trosa och student i Strängnäs, alltså äkta sörmlänning. Hans studieår i Uppsala inföll under en tid, som av någon orsak blivit kallad det glada tjugotalet. Någon anledning att framhålla denna period som särskilt glad finns väl icke, men unga studenter har nu alltid haft en naturlig förmåga att glädjas åt livet. Nils-Erik Asklund tvingades av ekonomiska skäl att vara flitig vid böckerna och han hade goda betyg i sina ämnen, moderna språk. Men det hindrade honom inte att finna utlopp för sin inneboende livsglädje i kamratkretsen i nationen, där han var mycket uppskattad för sitt hjärtliga omedelbara sätt. Hans korta tvärhuggna repliker vid tillfällen av strålände situationskomik kan ej skildras i skrift, men många av hans samtida, som läser dessa rader, skall säkerligen med glädje minnas honom. Jag tänker då särskilt på några spex, där han framställde festliga bifigurer, hans deltagande i fanhämtningsfärden till Eskilstuna 1927 och hans deltagande som marskalk vid universitetets 450-årsjubileum 1927.

Sedan Nils-Erik Asklund lämnat Uppsala 1928 genomgick han Schar-taus Handelsinstitut. Därefter vistades han i Algeriet och Marocko några år i början av 30-talet för att sedan tjänstgöra som lärare i moderna språk vid olika läroverk, tills han 1944 blev utnämnd i Hudiksvall. Som lärare var han mycket omtyckt och hade goda resultat. Han förstod ungdomen och några disciplinsvårigheter hade han aldrig.

Sven Frigell

Einar Fagerström. Hedersledamoten, förre regementsläkaren vid Hälsinge regemente Anders Einar Hilmer Fagerström avled den 9/3 1963 i en allmäninfektion efter genomgången operation på Gävle lasarett.

Fagerström var född i Strängnäs 20/5 1896, student där 1915. Inskri-ven vid Karolinska institutet vårterminen 1916 och vid Uppsala univer-

sitet vårterminen 1919. Den huvudsakliga studietiden tillbringade han dock i Stockholm, där han avlade med. lic. examen 1924.

Den grundläggande medicinska skolningen och utbildningen i invärtes medicin fick han på Sabbatsbergs sjukhus hos professor Arnold Josefson. Här tog sig hans vetenskapliga intresse uttryck i ett par arbeten angående endokrinologiska och phtisiologiska problem bland annat, som publicerades i samarbete med Josefson och andra medarbetare.

Fagerström röjde tidigt intresse och fallenhet för den militära sjukvården och blev 1925 bataljonsläkare i fältläkarkårens reserv. När han på våren 1932 avslutade sin utbildning på Sabbatsberg trädde han i Persiska regeringens tjänst som rådgivare för det militära sjukvårdsväsendet 1932—34. Efter återkomsten från Persien blev han bataljonsläkare vid fältläkarkåren 1934, vid Hälsinge regemente 1936 och regementsläkare därstädes 1942, vilken tjänst han innehade till 1956.

Jämsides med sin militära läkarverksamhet bedrev han sedan 1936 en omfattande privatpraktik i Gävle, där han gjorde sig mycket omtyckt som en uppoffrande och verkligt hjälpsamt läkare.

Vid sidan av sin läkargärning hann Fagerström odla sina vittomfattande kulturella intressen. Under den långvariga vistelsen i Främre Orienten utvecklades och fördjupades hans reslust och upptäckarglädje. Från Teheran företog han resor och kom i kontakt med de arkeologiska utgrävningarna i landet och fördjupade ytterligare sina kunskaper. Här grundlade han också sin samling konsthantverk som nu är unik för att vara i enskild ägo.

Fagerström var en sann globetrotter. Han företog ett flertal resor till mer eller mindre exotiska länder, Kina, Japan, Sydamerika, Mexiko etc. Genom noggranna förberedelser och studier av ländernas geografi och historia berikade han sitt kunnande och glädde sedan vid hemkomsten sina många vänner med ypperliga föredrag och småskrifter.

Einar Fagerström var ungtal. Han var trots sin stora bekantskapskrets en ensam människa. Han var av generös och vänsäll natur och tvekade aldrig att rätta en hjälpsamt hand.

De sista åren sökte han sig alltmera till nationen. Han uppskattade samvaron med nationskamraterna och deltog gärna i nationens fester. Ofta kom därvid hans intresse för nationen på tal, vilket han även visade på ett generöst sätt vid flera tillfällen. Säkert betydde kontakten med nationen mycket för honom.

Carl Tibblin

Harry Gombrii avled den 3 november 1962 vid 61 års ålder.

Det var många år som gått, då vi sist återsågs på kamratmötet förra året, det var många minnen vi hann gå igenom under dessa festliga dagar.

Det var en rask yngling med pigga ekorrhögen, som dök upp vid uppropet till klass 3c i Karolinska läroverket hösten 1914. Han var nyinflyttad, vi hade samma väg till skolan, blev goda vänner, och i västra Örebro, där vi bodde, fanns då ännu orörda ängar, där vi spelade fotboll och trivdes med tillvaron. För varje år flyttade vi ett steg tillbaka på de hårda träbänkar, som i stigande höjd fyllde Karolinskas bönsal, tills vi 1921 var färdiga med detta. Vi exerceerade beväring ett år på Livgrenadjärregementets kaserngård och var färdiga för Uppsala.

Tjugutalet har ju hunnit bli en epok. Det var en bullrande tid. Att vi stod i begynnelsen av ett stort uppbrott i tiden, förstod vi väl då föga. Nationen var vårt självklara hem, den fasta punkten i vår tillvaro. Den var inbegreppet av allt, tradition, kamratskap, trevnad. I den miljön fann sig Harry Gombrii väl tillrätta. Han hade bestämt sig för att läsa juridik, vilket passade hans realistiska sinne. Det vore kanske inte riktigt att säga, att han forcerade sina studier; därtill var han en alltför gärna sedd och uppskattad kamrat i laget. Men det gick inte heller särskilt långsamt; därtill var han för klok. Han hade skarp blick för tillvarons komiska poänger och lät gärna skämt och raljeri flöda; han var rask i attacken, när det gällde. Ändå kunde han på många sätt vara tystlåten.

Vi fortsatte under några år att spela fotboll och bandy under nationens färger. Han efterträdde mig som idrottsförman, minns jag. Han var en ypperlig krönikör, ett ämbete, som passade honom förträffligt.

Harry Gombrii hade alla gåvor att bli en skicklig advokat och vann också stor framgång i sitt yrke. Efter tingstjänstgöringen i Nyköping etablerade han sig i Västerås och förde snabbt sin verksamhet fram till en ledande ställning. Det var också naturligt, att han togs i anspråk av sin stora yrkesorganisation som ledamot i Advokatsamfundets styrelse och som sekreterare i den Mellansvenska kretsen. Bland sina kolleger åtnjöt han ett mycket högt anseende.

Jag nämnde kamratmötet. Jag märkte väl, att Harry Gombrii bröt upp litet tidigare än förr, men det var ju inte heller tjugutalet längre. Vi skulle ses vid nästa kamratmöte. Sex månader senare fick jag det vemodiga budet, att vår gamle vän gått bort.

Ake Åkerström

Bertil Lindquist. Professorn i botanik, särskilt växtbiologi och växtsystematik, vid Göteborgs universitet, prefekten för Göteborgs botaniska trädgård, Bertil Lindquist, född den 5 maj 1904, avled den 4 februari 1963.

Efter studentexamen i hemstaden Landskrona 1922 ägnade sig Bertil Lindquist först åt botaniska studier i Lund, där han 1925 blev fil. kand. Uppdraget att botaniskt undersöka Dalby Söderskogs nationalpark ledde honom snart till övertygelsen att han behövde även en skoglig utbildning. Efter 3 års studier vid Skogshögskolan begärde och fick han ett års ledighet för att i Uppsala avlägga fil. lic.-examen i växtbiologi och disputerade för fil. dr.-grad i samma ämne. Disputationen (1931) medförde docentur i botanik vid Skogshögskolan redan under hans sista år som skogselev. Efter några år blev han docent i skogsskötsel och 1947 professor i detta ämne. 1950 blev han prefekt för Göteborgs botaniska trädgård och 1953 därjämte professor i botanik vid Göteborgs Högskola.

Bertil Lindquists doktorsavhandling om den skandinaviska bokskogens biologi (1931) var det första försöket till växtgeografisk flygkartering i vårt land, möjliggjord genom bokens några dagar varje vår från luften lätt igenkännliga färgskiftning. Bokskogens svenska utbredning och övriga biologi blev genom denna avhandling bättre känd än någon annan svensk skogstyps. L. och hans medarbetare kontrollerade och kompletterade kartan på marken under många år, och 1959 kom en ny upplaga, som i allt väsentligt bekräftade flygkartan.

Lindquists monografi över Dalby Söderskogs nationalpark nära Lund (1938) gav oss den hittills noggrannaste och mångsidigaste analysen av en svensk lövskog i nutid och forntid och en djup inblick i växelspillet mellan vegetation, mark och djurliv, inte minst i dagmaskars och sniglars roll i markbildningen, vilken ytterligare belystes i några mindre skrifter. I ett samtidigt arbete om en bokskog på Möens klint i Danmark påvisades en förut okänd humusmarktyp, en nästan neutral råhumus, och orsakerna till dess bildning.

I en lång rad arbeten på 1930- och 1940-talen behandlade Lindquist tallens rasdifferentiering i olika delar av vårt land, vilken han visade vara mera komplicerad än man tidigare antagit. I samband härmed slog han larm om den rasförsämring i svensk tallskog, som följde av att man årtionde efter årtionde högg bort de bästa träden och lät de sämsta stå kvar och sköta fortplantningen. Han lyckades också genomdriva en ändring: numera spar man just de bästa träden och tar väl vara på deras frön. I flera arbeten har L. även behandlat björksläktets art- och rasdifferentiering ur vetenskaplig och praktisk synpunkt. I den nordiska skogsalmpopulationen har Lindquist påvisat två raser med uppenbart olika invandringsvägar. I ett arbete om granens rasdifferen-

teriering har han bl. a. påvisat en förut förbisedd nordvästskandinavisk granras med kala årsskott av stort växtgeografiskt intresse. En praktisk konsekvens av Lindquists trädrasstudier blev den av honom grundade och några år ledda organisation, som numera under namnet Föreningen Skogsträdförädling spelar en viktig roll i svensk skogsskötsel. En allmän sammanfattning av sina resultat och synpunkter på dessa områden gav L. i sin bok »Den skogliga rasforskningen och praktiken» (1946), vilken har översatts till tyska, engelska och japanska.

Även om örtartade växter, särskilt inom släktet *Juncus*, har Lindquist publicerat värdefulla systematisk-geografiska arbeten.

På den sydsvenska vegetationens uppdelning i skogsregioner har Lindquist (1959) lagt många nya synpunkter. Han har bl. a. utanför den sydvästsvenska gränslinjen urskilt en från den sydsvenska bokregionen skild ekregion norr därom.

Göteborgs botaniska trädgård har av Lindquist bl. a. utvidgats dels med stora orkidésamlingar, dels med ett beståndsarboretum, innehållande talrika träd- och buskarter från många delar av norra halvklotet, vilka där odlas i hela dungar av varje art och därigenom ger en föreställning om variationen inom arten. Mycket av detta har L. själv samlat under resor särskilt i Nordamerika och Japan. Rika kompletteringar har kommit genom hans medarbetares resor och genom hans vidsträckta internationella kontakter.

Om Lindquists vidsträckta intressen även utanför botaniken och skogsskötseln vittnar inte minst hans sista publikation, »Olav Tryggvasons Svolder» (1962), vari han gentemot tidigare antaganden om att Svolder låg i trakten av Rügen eller vid Ven framlägger starka skäl för att slaget stod i sundet mellan Hallands Väderö och Torekov.

I den svenska växtgeografien har Bertil Lindquist satt djupa spår inte endast genom egna skrifter, utan även genom stimulerande inverkan på andras forskning. Genom sin initiativkraft, självständighet, intensitet och mångsidighet var han under många år en frisk fläkt inom sin vetenskap. För hans många vänner känns tomrummet stort.

G. Einar Du Rietz

Bo Löwenström. En eldsjäl har kommit till vila. Bo Löwenströms kämpande ande har fått ro.

I många år var vi skolkamrater i Strängnäs läroverk, för fyra decennier sedan.

I läroverkets aula, rikssalen, Gustav Vasas kröningssal, brukade den litterata gymnasieföreningen Concordia under 1920-talets första år an-

ordna tävlingar i deklamation. Första pris tillföll alltid Bo Löwenström. På hans repertoar stod ofta dikter av Fröding, Karlfeldt och Oscar Stjerne. Bo Löwenströms inlevelse och uttrycksförmåga, hans röst, hans mimik och gester var något alldeles enastående. Jag har aldrig sett eller hört något liknande — skådespelare icke undantagna. Han rörde sina åhörare till både tårar och skratt — och växlingen kunde ske mycket hastigt. En gudaboren konstnär.

Sommaren 1926 gästade Bo Löwenström mitt föräldrahem, Aspö prästgård, Strängnäs. Min far, kyrkoherde J. G. Laurell, och en kyrklig förening i Aspö hade just igångsatt en aktion för insamlande av medel till restaurering av församlingens kyrka. Då frågade jag min vän Bo, om han ville medverka vid en offentlig soaré för detta ändamål. »Vad skall jag göra?» sade han. »Jag tänkte programmet skulle bestå av två delar, en högtidlig och en mindre seriös del.» »Vilken av programpunkterna skall jag svara för?» frågade han. »Alla!» sade jag. Efter några välkomstord av min far skötte 23-åringen Bo Löwenström allt ensam: pianomusik, föredrag och deklamation, därefter vissång och ett dramatiskt framförande av allmogeberättelser. Han var under programmets senare del kostymerad som »Jonas i Bråten», hans pseudonym som landsmålstalare.

Grundligt hade Bo Löwenström introducerats i pianospelning av sin far, organisten i Taxinge kyrka, Mariefred. En gång när jag under våra studieår i Uppsala var patient på Akademiska sjukhuset, fick jag besök av vännen Bo. Han gav då mig och övriga patienter en högtidsstund genom sitt pianospel, flytande, lätt, elegant, på instrumentet i avdelningens dagrum.

Ett ända sedan gymnasietiden dominerande intresse hos Bo Löwenström var hans filosofistudium, som resulterade i ett mycket gott betyg för professor Axel Hägerström i Uppsala — liksom tidigare för lektor Peter Gustafsson i Strängnäs (»Sveriges lärdaste man»). Senare ägnade han sig åt att intränga i Erik Gustaf Geijers filosofiska åskådning.

Samma år som Bo Löwenström blev prästvigd, 1934, blev han vald till kyrkoherde i Ramundeboda (Laxå). Där fick han verka i nära tre decennier. En gång hade jag glädjen att i prästgården där få göra ett besök hos honom och hans hustru, hans livsledsagarinna sedan uppsala-åren.

Bo Löwenström var flitigt verksam i nationlivet och våren och hösten 1931 ledde han nationens öden som dess förste kurator.

»För sant och gott och skönt vi strida, mot mörkret dra vi våra svärd.» Skaldens ord gäller människor som Bo Löwenström. Förvisso var han en Ijusets stridsman, en andlig frände till J. H. Kellgren, en kämpande ande lik Gustaf Fröding, en långtande själ som Oscar Stjerne — och förtrogen med lidandet liksom den som skrev psalmen »Du

bar ditt kors» — men ändå alltid innerst inne som ett barn, som gläds åt livet. En rik och mångfasetterad personlighet: fängslande, levande, givande.

Tack, Bo, för vänskapen, ungdomsåren, för allt Du gav av ditt rika liv!

Requiescas in pace in æternam.

Theodor Laurell

Axel Ringström. En sångare, en konstnärnatur var Axel Ringström. Tidigt blev han medlem i OD, följde med kören till Paris 1900 och deltog som solist i färden till Budapest 1905. Efter avlagd fil. kand-examen bodde han några år i Berlin, utbildades till sångpedagog och var samtidigt Dagens Nyheters utrikeskorrespondent.

Efter krigsutbrottet 1914 återvände han till Sverige, blev känd och anlitad som pedagog och kyrkosångare. Sysslade ock med uppteckning av folkvisor m. m. Har bl. a. utgett folklivsskildringen »Etternerkingar». Sina sista år tillbragte han hos en dotter i Luleå, där han dog den 20 februari 1963. Någon tid tillhörde vi här i Uppsala samma matlag, där han med sin sång beredde oss många högtidsstunder.

M. Essén

Emil Sandström avled den 6 juli 1962. Han var född i Nyköping den 11 oktober 1886, blev student där 1904 och inskrevs samma år vid Uppsala universitet. Efter avlagd juris kandidatexamen 1908 valde han domarbanan, och han fick efter tingstjänstgöring sin befordran inom Göta hovrätt och i nedre justitierevisionen. Tidigt kom Emil Sandström att räknas till dem som i utlandstjänst gjorde det svenska namnet känt och aktat. Redan 1908 blev han ledamot av de blandade domstolarna i Egypten under en följd av år. Hans kapacitet uppmärksammades och gav anledning till många och betydelsefulla uppdrag av internationell karaktär. Flertalet av dessa uppdrag låg på ett högt juridiskt plan, t. ex. presidiet för en avdelning av den blandade engelsk-tyska skiljedomstolen i London och ledamotskap av ständiga skiljedomstolen i Haag, medan andra gällde huvudsakligen humanitär verksamhet. Av de senare må nämnas ordförandeskapet i kommissionen för Greklandshjälpen.

Tidvis och till slut mera stadigt tjänade Emil Sandström sitt hemland i framskjutna ställningar, som ordförande i arbetsdomstolen och ledamot av Högsta Domstolen i två perioder. Hans stora arbetsförmåga räckte till insatser även på andra områden, oftast med internationell

anknytning. Han fick med åren en ovanligt mångsidig erfarenhet från olika länder och miljöer och blev i motsvarande mån livligt uppskattad för sitt omfattande livsverk, som städse präglades av utomordentlig skicklighet och ingående kunskaper i skilda ämnen. Om det sant mänskliga i hans natur vittnar att han i det längsta beklädde posten såsom ordförande i styrelsen för Svenska röda korset.

Det var på goda grunder som nationen våren 1947 kallade Emil Sandström till hedersledamot.

Harry Guldberg

Valdemar Tegner hörde till de stilla i landet. Han var vänlig och trofast. En snäll människa — och därför i själva verket inte så särdeles lämpad för den stadsfogdetjänst, som dock blev hans livsuppgift och som han utövade i flera decennier. Utmättningsförrättningar, som det ålåg honom att utföra, var honom många gånger till sann plåga. Det bjöd honom emot att gå hårt fram mot arma nödställda, och det är bekant, att han icke så sällan själv betalade, så att den kalken kunde gå ifrån honom.

Men han samlade också solstrålar. Studenttiden och nationen i Uppsala framstod i strålände ljus för honom hela livet igenom. Den glädjeeld, som där tändes, kunde ingen tid förfrysas. Då de nya vitmössorna varje år i brusande hänryckning drog fram genom Drottninggatan i Örebro, bevittnades färden alltid av Valdemar Tegner, ofta iklädd en visserligen av ålderns patina gulbrun-melerad studentmössa. På ålderns dagar kunde därvid nog förmärkas ett stilla vemod i blicken.

Han var som alla goda människor älskare av blommor. På sitt sommarställe vid Järle hade han med flitiga och ömma händer skapat en blomstergård av sprakande färgprakt, en botanisk trädgård av högt skönhetsvärde.

Och sist men icke minst, han var en mycket älskad medelpunkt i sin familj, varav tvenne söner tillhört nationen.

Magnus Wistrand

Wilhelm Wernstedt. Den 9 april 1962 avled professor emeritus Wilhelm Wernstedt. Han var de svenska barnläkarnas nestor och var vid sin bortgång i det närmaste 90 år. Hans lärjungar är nu också emeriti och få av nu verksamma barnläkare har hört honom från katedern. Men många av oss under senare år haft förmånen av att få vara hans vänner minns honom som en kollega, som i det sista klarögt och

intresserat följde med den medicinska vetenskapens snabba utveckling och de oftast mycket yngre kollegernas forskning och framgångar. På de informella torsdagssammankomsterna på Karolinska Sjukhusets barnklinik var han en trogen gäst. Med den skärpta överblick av sitt ämne, som en i sig själv obruten åldring äger, förstod han betydelsen också av sitt ämnes idéhistoria, mer än många av oss som så gärna lyssnade på honom. I själva verket täcker hans liv den viktigaste delen av svensk pediatriks utveckling.

På Södermanlands-Nerikes nation inskrevs strängnässtudenten Wernstedt år 1890 och i Uppsala bedrev han sina medicinska studier till 1896 då han flyttade över till Stockholm, där han disputerade för sin doktorsgrad 10 år senare. Han blev docent i pediatrik vid Karolinska Institutet 1913 och året därpå i Lund. Därifrån återbördades han till Stockholm som professor i pediatrik 1921. Han uppehöll sin professur på Kronprinsessan Lovisas Barnsjukhus till 1932, då han flyttade över till Norrtulls Sjukhus för att inträda i emeritusåldern 1937.

Man har sagt att Wernstedts vetenskapliga produktion täckte nästan alla problem inom samtida pediatrik och han var utan tvekan en pionjär inom svensk barnpsykiatri. Hans betydelsefullaste vetenskapliga verk är studien över barnförlamningens epidemiologi tillsammans med Karl Kling och Alfred Pettersson. Han kunde bl. a. visa att barnförlamningens smittoämne fanns i andningsvägarnas och matsmältningskanalens slemhinnor, inte endast hos patienter med förlamningar, utan också i abortiva fall och hos friska personer, som levde inom det smittade området. I sin föredömliga studie av barnförlamningsepidemien 1911—1913, kunde han visa att en genomgången polio gav en immunitet. Tidigare drabbade områden sparades alltså vid nya epidemier. Riktigheten av hans teorier om barnförlamningens epidemiologi har på ett vackert sätt konfirmerats av de senaste årens virusstudier, som resulterat i poliovaccineringen. För många generationer av unga medicinare och för annan sjukvårdspersonal är Wernstedt namn alltid aktuellt och kommer ännu under lång tid att vara det genom den medicinska terminologi, som han utgav 1935 och vars senaste och fjärde upplaga han redigerade 1959, 87-årig, vittnande om obrutna själskrafter.

Under sin ungdom och medelålder var Wilhelm Wernstedt en stridbar man med stort rättspatos. Under sina senare år var han alltid samme, djupt rättänkande man med en samtidigt älskvärd och vänlig syn på sina medmänniskor. Vi svenska barnläkare bevarar honom i ett ljust och tacksamt minne.

Lars Ström

Erik Alund. När året 1962 nalkades sitt slut, nådde oss budet från andra sidan haven att sjömanspastorn Erik Alund i Rio de Janeiro den 26 nov. omkommit vid en flygolycka i Brasilien i en ålder av endast 41 år. Han var då på hemväg från en predikoresa.

Erik Alund var sörmlänning, prästson från Strängnäs stift. Fadern dog som kyrkoherde i Gåsinge-Dillnäs. Efter studentexamen i Södertälje kom han till Uppsala, där han avlade sina teologiska examina, varefter han prästvigdes för Strängnäs stift. Efter kortvarig tjänstgöring som pastorsadjunkt i Katrineholm mottog han förordnande som sjömanspastor först i Gdynia och därefter i Rio de Janeiro. Utan tvekan kan sägas att han nu kom på rätt plats. Genom sin kamratlighet och hurtighet, genom sin förmåga att otvunget umgås med människor tillvann han sig i hög grad alla sjömäns aktning och tillgivenhet. Vare sig det gällde att uppsöka sjömännen ombord på fartygen eller predika i sjömanskyrkan eller leda sightseeingturer och arrangera samkväm och fotbollsmatcher, eller det gällde att reda ut personliga problem — alltid var Erik Alund den tjänstvillige vännen. Om den aktning han tillvann sig såväl hos sina uppdragsgivare som i sjöfolkets hjärtan gavs också många uttryck vid hans jordfästning i Salems kyrka den 15 jan. i år.

Erik Alund föll på sin post. Våren 1963 skulle han definitivt ha återvänt till Sverige för att tillträda en tjänst som stiftsadjunkt för sjömansvärderna i Linköpings stift. Hans vänner anade nog att det skulle ha blivit svårt för honom att slita de band som höll honom kvar vid den plats och den tjänst, där han givit det bästa av sina krafter. Nu blev det uppbrottet honom besparat. I stället fick han order om uppbrott till högre tjänst. Frid över Erik Alunds ljusa minne!

G. Kjellander

Ernst Jakob Trygg (23/1 1876—31/3 1963). Trågnare har ingen trummat Trognare har ingen traskat I vår sekelgamla boskaps fjät.

Med dessa ord hyllade för tio år sedan den nyinstiftade föreningen Hornboskapens Vänner sin förste »Gynnare», skomakarmästaren Ernst Trygg. Något år därefter drog han sig med ålderns rätt tillbaka inte endast från yrkeslivet utan även från sin enastående långa tjänst som trumslagare i Hornboskapen. Nu har han gått ur tiden 87 år gammal.

Trygg var född i Uppsala-Näs men flyttade redan som ung in till Uppsala, där han 1890 hade fått anställning som volontär i Upplands regementes musikkår. Småningom lämnade han dock militärtjänsten för att i stället ägna sig åt skomakeriet och under närmare trettio år

drov han sedan egen rörelse i gården Dragarbunnsgratan 22. Sin kära liltrumma kunde han dock inte överge. Den fortsatte han att traktera i stadens civila blåsorkestrar. Som yrkesman och burskapsägande borgare var han en välkänd Uppsalabo men mest uppmärksammades han nog — även av den stora allmänheten — som Hornboskapens trumslagare.

Det var musikfanjunkare Albert Gille, nationsmusikens förträfflige instruktör under seklets första decennier, som introducerade Trygg i Hornboskapen. Där stannade han sedan i fyrtio år. Ingen bad honom någonsin gå och själv ville han inte — så länge krafterna stod bi. För egen del ansåg han att »spelet» i Hornboskapen bara gjorde honom yngre. Visst och sant är att han varje förstamajkväll lämnade Nationen i betydligt bättre kondition än flertalet av medmusikanterna. Ville någon då ha honom kvar, vilket alltid hände, möttes han av en lugn försäkran att »nu är det gummans tur».

För generationer av hornboskapare blev Trygg en kär gammal vän. Men få visste med vilket livligt intresse han följde deras vidare öden i livet. Varje gång man mötte honom på stan blev man ingående utfrågad härom och alltför ofta stod man svarslös. Om Hornboskapens gamla repertoar och de hävdvunna formerna för dess framträdande under värfestligheterna förvärvade Trygg med åren en imponerande kunskap. Mången orutinerad musikanförare kunde genom hans rådiga ingripanden avvärja hotande olyckstillbud i sin ämbetsutövning.

Trygg var en lugn, stillsam och pliktrogen man. Buller och bång — annat än trummans — var honom alldeles främmande. Bäst karakteriserades nog hans väsen av det adjektiv, som var hans namn. När andan föll på kunde han emellertid även ge uttryck för en klipsk och underfundig humor, särskilt när han drog en god historia från tidigare hornboskapsår. Då deltog han också själv i det allmänna skrattet med ett högst personligt, lätt skrockande läte.

Nu har Tryggs trumma för alltid tystnat men dess rappa virvlar skall länge återklinga i Nationens salar.

Lars Hellberg

Landsmännen

1. Nyinskrivna landsmän.

	Född	Studentex. i	Fak.
Ulf Lindén	2/8 41	Örebro	vt 62 Hs
Thore Hellgren	30/4 39	Karlskoga	vt 62 N
Klaes Andersson	8/9 40	Örebro	vt 62 Hs
Bert Andersson	9/10 41	Hallsberg	vt 62 N
Hans Nedénius	21/2 41	Eskilstuna	vt 62 Hs
Peter Olsson	5/8 41	Eskilstuna	vt 62 N
Orvar Larsson	21/8 41	Eskilstuna	vt 62 N
Ingmar Östling	27/12 36	Stockholm	vt 62 H
Gunnel Hollander	13/3 30	Stockholm	vt 62 T
Erik Furumark	21/1 42	Uppsala	vt 62 H
Anna Hedin	16/2 44	Örebro	vt 62 H
Villy Jungskär	15/4 40	Eskilstuna	vt 62 N
George Norby	30/9 33	U S A	vt 62 T
Peter Wedén	14/2 42	Eskilstuna	vt 62 N
Bo Lindqvist	26/6 41	Örebro	vt 62 N
Britt Stålberg	3/8 43	Eskilstuna	vt 62 H
Birgitta Qvarfordt	17/3 43	Eskilstuna	vt 62 H
Carin Olanders	5/7 42	Eskilstuna	vt 62 H
Bo Lindquist	14/11 42	Nyköping	vt 62 N
Gunilla Åberg	17/4 42	Örebro	ht 62 H
Gunilla Lindén	7/4 43	Örebro	ht 62 H
Hans-Olof Hansson	4/5 41	Nyköping	ht 62 Hs
Björn Barkman	6/5 43	Eskilstuna	ht 62 Hs
Rein Westerblom	30/6 41	Eskilstuna	ht 62 Hs
Hans Ruffel	24/4 37	Stockholm	ht 62 Hs
Gunilla Beling	14/3 42	Eskilstuna	ht 62 H
Åke Eklund	22/6 40	Katrineholm	ht 62 N
Arne Knochenhauer	22/3 42	Stockholm	ht 62 N
Stig Wallin	24/11 36	Stockholm	ht 62 T
Claes Gauffin	23/3 43	Uppsala	ht 62 N
Lennart Hellström	24/6 42	Eskilstuna	ht 62 N
Michael Sohlman	24/5 44	Sigtuna	ht 62 H
Monica Franzén	14/4 43	Strängnäs	ht 62 N
Birgitta Thyselius	1/5 41	Uppsala	ht 62 J

Kerstin Edwards	26/2 43	Örebro	ht 62 H
Gunilla Wirén	27/12 41	Örebro	ht 62 H
Lennart Wass	26/4 40	Katrineholm	ht 62 N
Kjell Wiklund	21/4 42	Nyköping	ht 62 H
Monica Lindblad	16/4 42	Eskilstuna	ht 62 H
Eva Westerberg	7/12 43	Nyköping	ht 62 H
Gunilla Larsson	23/4 43	Örebro	ht 62 H
Håkan Persson	27/4 42	Örebro	ht 62 N
Birgitta Wantell	10/4 41	Katrineholm	ht 62 N
Lena Alstermark	5/3 43	Katrineholm	ht 62 N
Per Hedlund	16/2 41	Örebro	ht 62 Js
Gunnel Degerö	25/4 42	Eskilstuna	ht 62 T
Bengt Nybelius	18/11 42	Örebro	ht 62 H
Christer Skagerberg	7/9 39	Saltsjöbaden	ht 62 J
Leif Fundberg	22/7 40	Eskilstuna	ht 62 H
Eva Holm	30/12 43	Solbacka	ht 62 H
Jerker Pohl	1/8 41	Uppsala	ht 62 J
Jan Karlsson	27/8 40	Eskilstuna	ht 62 N
Björn Köhlmark	21/6 42	Örebro	ht 62 N
Leif Hallström	20/9 41	Örebro	ht 62 Hs
Berith Flodin	12/2 42	Eskilstuna	ht 62 H
Olle Lindquist	13/1 43	Uppsala	ht 62 H
Gunnar Abrahamsson	19/5 41	Katrineholm	ht 62 J
Eva Annerstedt	20/1 42	Saltsjöbaden	ht 62 H
Ulla Liewendal	19/4 40	Ribe, Danmark	ht 62 H
Birgitta Myhrman	27/4 43	Örebro	ht 62 H
Kjell Åsman	21/12 39	Örebro	ht 62 N
Barbro Lindmark	9/6 42	Nyköping	ht 62 H
Leif Karlsson	22/6 41	Eskilstuna	ht 62 H
Jörg Wetzenstein	26/7 43	Nyköping	ht 62 N
Birgit Antonsson	23/4 42	Örebro	ht 62 H
Stefan Mählqvist	7/8 43	Nyköping	ht 62 H
Torbjörn Fors	16/5 41	Strängnäs	ht 62 N
Karin Alexandersson	16/8 42	Hallsberg	ht 62 H
Guðrun Franzén	11/3 43	Örebro	ht 62 N
Brita Almgren	15/3 42	Södertälje	ht 62 N
Birgitta Cederberg	25/2 40	Stockholm	ht 62 H
Birgitta Svahn	26/10 42	Örebro	ht 62 N
Anne-Kathrine Wirén	7/12 41	Örebro	ht 62 H
Elvy Furtner	21/5 43	Örebro	ht 62 H
Mary Sedin	25/3 44	Södertälje	ht 62 H
Kerstin Wall	13/12 42	Katrineholm	ht 62 H
Kerstin Vidæus	30/6 41	Stockholm	ht 62 H

Yvonne Henrikson	9/6 39	Stockholm	ht 62 H
Margareta Norrstrand	11/4 42	Katrineholm	ht 62 H
Kerstin Andolf	9/1 43	Sundsvall	ht 62 H
Inger Tidblad	15/2 41	Katrineholm	ht 62 H
Barbro Larsson	30/9 41	Örebro	ht 62 H
Birgitta Jonsson	10/2 43	Nyköping	ht 62 H
Annika Carlsson	5/7 42	Uppsala	ht 62 H
Lena Bäcklund	1/8 44	Örebro	ht 62 H
Lars Olof Andersson	27/3 41	Nyköping	ht 62Hs
Boo Rithander	26/1 41	Eskilstuna	ht 62Hs
Lars-Olof Andersson	13/12 40	Eskilstuna	ht 62Hs
Henric Carlson	22/2 43	Nyköping	ht 62 N
Ingrid Hildingson	1/2 42	Hallsberg	ht 62 N
Lars Widlund	4/3 38	Örebro	ht 62 N
Hans Qvarnström	13/4 41	Eskilstuna	ht 62 N
Siv Buhr	18/9 42	Hallsberg	ht 62 H
Sven Erik Larsson	23/8 35	Stockholm	ht 62 H
Charlotte Bengtsson	8/11 42	Örebro	ht 62 H
Hans Artberg	10/6 41	Eskilstuna	ht 62 H
Lars-Erik Borgegård	11/12 41	Örebro	ht 62 H
Stig Blomfeldt	8/3 37	Kristinehamn	ht 62 H
Anne Cathrine Ortman	7/10 42	Södertälje	ht 62 H
Torkel Eriksson	3/7 41	Eskilstuna	ht 62 J
Hans Lindquist	13/8 40	Örebro	ht 62 H
Bo Lindgren	6/2 43	Nyköping	ht 62 J
Gunilla Wetterling	2/2 42	Katrineholm	ht 62 N
Janis Smitmanis	15/12 41	Eskilstuna	ht 62 N
Leonid Lukjanov	24/9 41	Södertälje	ht 62 N
Karin Eriksson	11/2 42	Strängnäs	ht 62 N
Marianne Jerlström	2/3 42	Nyköping	ht 62 H
Axel Norberg	12/9 41	Mörby	ht 62 H
Inger Wallén	15/8 42	Örebro	ht 62 H
Åke Johansson	20/4 41	Örebro	ht 62 Js
Ann-Christine Thorell	8/3 42	Örebro	ht 62;M
Torsten Wennerlund	5/12 42	Örebro	ht 62;J
Björn Karlberg	4/5 41	Örebro	ht 62 H
Jan Järnebrand	6/4 41	Örebro	ht 62 H
Håkan Gustafsson	20/8 42	Strängnäs	ht 62 N
Lars Henschen	24/2 42	Strängnäs	ht 62 N
Ulla-Britt Martinson	20/3 42	Örebro	ht 62Hs
Nils-Gunnar Berglund	16/6 40	Katrineholm	ht 62Hs
Anders Malmros	13/8 41	Örebro	ht 62Hs
Sune Werner	25/7 41	Katrineholm	ht 62 N

Anders Arhammar	6/4 41	Örebro	ht 62 N
Kerstin Ekstrand	23/4 42	Hallsberg	ht 62 N
Agneta Westman	29/1 43	Strängnäs	ht 62 H
Tomas Haglind	22/10 42	Örebro	ht 62 H
Barbro Nilsson	22/3 42	Katrineholm	ht 62 H
Göran Rönnerdal	13/8 41	Örebro	ht 62 H
Öje Rynemark	1/1 41	Eskilstuna	ht 62 H
Lars Jacobsson	2/2 42	Örebro	ht 62 H
Annette Johansson	25/8 43	Strängnäs	ht 62 H
Ingrid Johansson	9/10 43	Norrköping	ht 62 H
Anne Charlotte Klasson	4/6 41	Södertälje	ht 62 H
Synnöve Lindhe	3/2 42	Katrineholm	ht 62 H
Eva Berggren	25/5 42	Katrineholm	ht 62 H
Lena Carlson	20/6 43	Sigtuna	ht 62 H
Lars Örbrink	31/8 42	Örebro	ht 62 M
Kerstin Andersson	14/4 42	Eskilstuna	ht 62 T
Christer Ignell	30/6 42	Örebro	ht 62 J
Lars Eriksson	14/1 41	Strängnäs	ht 62Hs
Karin Källner	9/6 43	Nyköping	ht 62 H
Anna-Lena Jansson	3/5 42	Nyköping	ht 62 H
Ingvar Blomkvist	19/7 42	Eskilstuna	ht 62Hs
Annemarie Ekstedt	4/1 43	Eskilstuna	ht 62 H
Christina Haglund	23/3 43	Södertälje	ht 62 H
Cristina Holmberg	2/3 42	Örebro	ht 62 H
Astrid Andersson	26/10 41	Nyköping	ht 62 H
Ylva Leander	27/11 42	Södertälje	ht 62 H
Per Östlin	26/3 40	Katrineholm	ht 62 H
Maire Loo	27/10 41	Eskilstuna	ht 62 H
Bo Höglander	27/5 42	Nyköping	ht 62Hs
Oscar Mendonca	8/9 34	Portugal	ht 62Hs
Peter Egnell	8/8 42	Örebro	ht 62 N
Hans Tydén	16/8 43	Örebro	ht 62 M
Lisbet Carlsson	26/11 43	Nyköping	ht 62 M
Margaretha Kassling	1/4 43	Stockholm	ht 62 J
Mona Andersson	24/1 41	Nyköping	ht 62 T
Erik Karlsson	28/9 40	Eskilstuna	ht 62 N
Leif Rytter	16/4 42	Örebro	ht 62 N
Sylva Rynemark	16/10 40	Eskilstuna	ht 62 H
Christina Grenströmer	21/11 42	Nyköping	ht 62 H
Jörgen Garvill	11/9 42	Örebro	ht 62 H
Ebba von Eckermann	9/2 41	Uppsala	ht 62 H
Carl Olof Rassback	31/12 41	Örebro	ht 62 J
Helle Waher	12/3 42	Eskilstuna	ht 62 H

Per-Olof Samuelsson	25/8 42	Eskilstuna	ht 62 H
Ingrid Brandt	15/9 43	Eskilstuna	ht 62 H
Jan-Olof Rybring	4/8 41	Örebro	ht 62 Hs
Carl Montgomery	19/11 41	Örebro	ht 62 N
Örjan Svedskog	4/1 39	Östersund	ht 62 N
Håkan Westergren	16/2 40	Eskilstuna	ht 62 Hs
Gunnar Broberg	5/9 42	Nyköping	ht 62 H
Pentti Lappalainen	14/1 42	Eskilstuna	ht 62 H
Håkan Stegler	27/3 42	Eskilstuna	ht 62 N
Åke Nilsson	13/12 41	Katrineholm	ht 62 N
Gunilla Åkerlind	4/11 43	Eskilstuna	ht 62 H
Gunnar Öhrn	28/1 41	Katrineholm	ht 62 J
Lena Persson	10/1 43	Örebro	ht 62 H
Steffen Josefson	15/5 36	Eskilstuna	ht 62 N
Mats Hellström	12/1 42	Stockholm	ht 62 H
Christina Blom	14/2 41	Stockholm	ht 62 H
Siv Almbrandt	8/8 39	Örebro	ht 62 II
Ingrid Johannesson	17/7 41	Katrineholm	ht 62 N
Inger Ahlin	25/12 41	Örebro	ht 62 H
Erik Wilander	27/6 43	Örebro	ht 62 H
Guðrun Willén	16/3 41	Köping	ht 62 H
Björn Toll	2/10 42	Södertälje	ht 62 M
Lennart Svensson	9/4 20	Södertälje	ht 62 H
Barbro Tobert	30/7 42	Södertälje	ht 62 H
Kjell Östberg	23/8 41	Örebro	ht 62 N
Lennart Wahlby	26/1 43	Eskilstuna	ht 62 N
Elisabeth Ekman	10/3 40	Köping	ht 62 H
Marianne Hällberg	10/3 41	Eskilstuna	ht 62 T
Margareta Rindler	25/10 24	Strängnäs	ht 62 H
Per Tronët	18/4 41	Stockholm	ht 62 Hs
Margareta Lindblad	3/4 43	Nyköping	ht 62 N
Ingvor Larsson	19/3 42	Örebro	ht 62 H
Robert Gummerus	14/12 35	Stockholm	ht 62 H
Per Bergsten	11/9 42	Örebro	ht 62 N
Elva Tidblom	24/3 17	Dorpat, Estland	ht 62 H
Gunilla Damell	26/5 39	Stockholm	ht 62 H
Kristin Zeidler	17/8 42	Lidingö	ht 62 Hs
Rolf Lundén	29/7 41	Stockholm	ht 62 H
Finn Karlsson	18/10 41	Örebro	ht 62 N
Håkan Abrahamsson	15/8 40	Stockholm	ht 62 N
Kajsa Rinaldo	9/6 42	Örebro	ht 62 H
Anna Lena Hässler	31/1 42	Stockholm	ht 62 H
Margaret Holmer	24/1 41	Örebro	ht 62 H

Eva Robinson	29/7 36	Örebro	ht 62 H
Margareta Jarl	24/2 44	Strängnäs	ht 62 N
Sten Johansson	31/12 41	Örebro	ht 62 Js
Ulla Bjursén	23/3 39	Nyköping	ht 62 N
Derek Biddle	14/5 40	England	ht 62 N
Karl Kristjánsson	18/7 42	Akureyri, Island	ht 62 N
Guðmar Aneer	11/8 42	Örebro	ht 62 T
Dennis Brown	10/10 39	U S A	ht 62 H
Jean-Claude Schoenman	19/11 30	Oxford, England	ht 62
Margot Larsson	19/4 41	Hallsberg	ht 62 H
William Wonders	22/4 24	Kanada	ht 62 H
Anna Carin Claesson	22/2 43	Nyköping	ht 62 H
Reet Selli	10/1 42	Eskilstuna	ht 62 H
Iwar Andersson	15/2 13	Södertälje	ht 62 H
Bodil Hemberg	30/6 39	Södertälje	ht 62 II
Agneta Lindsjö	6/7 40	Falun	ht 62 II
Tage Andersson	11/9 38	Hedemora	ht 62 H
Bengt Rosenqvist	1/12 41	Eskilstuna	ht 62 Hs
Jan Olov Blomqvist	27/9 40	Stockholm	vt 63 H
Rolf Samuelsson	7/8 42	Nyköping	vt 63 M
Hans Sundqvist	3/10 43	Nyköping	vt 63 M
Inga Wimark	3/10 42	Örebro	vt 63 H
Ing-Marie Johansson	4/2 43	Nyköping	vt 63 N
Anders Henningson	30/10 41	Strängnäs	vt 63 N
Ulla Elfström	2/5 41	Örebro	vt 63 H
Willy Bergkvist	17/10 42	Eskilstuna	vt 63 H
Lars-Göran Engfeldt	27/10 44	Sigtuna	vt 63 H
Ingrid Westerman	6/11 43	Uppsala	vt 63 H
Giorgio Giovetti	21/4 41	Modena, Italien	vt 63 Hs
Ulf Berghed	14/3 41	Eskilstuna	vt 63 Hs
Gunnel Andersson	11/12 36	Örebro	vt 63 H
Seppo Gerestrand	23/1 40	Stockholm	vt 63 H
Ingegerd Lowisin	22/4 43	Södertälje	vt 63 H
Birgitta Stenström	4/12 43	Södertälje	vt 63 H
Inger Johansson	3/4 40	Uppsala	vt 63 N
Kurt Wilhelmsson	21/9 40	Köping	vt 63
Jan Brogren	18/2 40	Uppsala	vt 63 N
Mats Josephson	21/3 42	Uppsala	vt 63 Hs
Brita Saldeen	18/4 38	Stockholm	vt 63 M
Anders Arfwedson	26/3 40	Djursholm	vt 63 H
Sven Heijtz	3/10 14	Stockholm	vt 63 H
Arne Thor	26/11 26	Nyköping	vt 63 Hs
Elsa Olsson	23/4 37	Malmö	vt 63 Hs

Christer Söderström	12/12 39	Uppsala	vt 63 Hs
Birgitta Westholm	21/9 41	Örebro	vt 63 H
Elsa Toll	16/6 42	Norrälje	vt 63 H
Gunnar Benner	21/4 41	Hallsberg	vt 63 H
Jolica Kumm	5/9 40	Stockholm	vt 63 H
Monica Pettersson	25/9 43	Linköping	vt 63 H
Lars-Göran Löf	14/4 42	Nyköping	vt 63 N
Carl-Herik Schiötz	31/1 36	Oslo, Norge	vt 63 M
Astrid Ekström	17/6 43	Örebro	vt 63 H
Michio Kitahara	10/1 37	Japan	vt 63 H
Göran Husberg	18/12 43	Uppsala	vt 63 N
Anna Lindeberg	16/2 38	Stockholm	vt 63 H
Staffan Stenström	27/5 44	Sigtuna	vt 63 H
Margareta Torhed	7/8 41	Motala	vt 63 H
Dan Westin	7/3 40	Uppsala	vt 63 H
Kerstin Fredriksson	21/5 44	Stockholm	vt 63 N
Bo Ekdahl	28/9 40	Eskilstuna	vt 63 H
Caster von Otter	1/3 41	Sigtuna	vt 63 H
Bramwell Vesterhav	4/11 41	Eskilstuna	vt 63 Hs
Tomas Attorps	25/4 43	Djursholm	vt 63 H
Anita Landén	7/6 41	Örebro	vt 63 H
Bernt Norberg	20/9 42	Eskilstuna	vt 63 H
Björn Sjöstedt	17/5 42	Eskilstuna	vt 63 H
Eva Landoff	2/10 43	Uppsala	vt 63 H

2. Examinerade.

Teologie licentiatexamen:

1962 7/6	Ingemar Franck
8/10	Anders Jeffner
1963 8/4	Jarl Hemberg

Praktisk-teologiska prov:

1962 14/12	Bengt Eriksson
	Karl-Ivar Gussander
	Curt Lundström
	John Persson
	Björn Svärd

Teologie kandidatexamen:

1962 7/4	Lars Larsson
7/6	John Persson
7/8	Bengt Eriksson
7/9	Karl Ivar Gussander
8/10	Curt Lundström
	Björn Svärd
1963 7/1	Bengt Nilsson
7/2	Göran Tapper

Efterprovning i teologie kandidatexamen:

1963 7/3	Lars Calltorp
----------	---------------

JURIDISKA FAKULTETEN:

Juris kandidatexamen:

1962 30/5	Sven-Olof Lodin
4/6	Rein Rooseniit
7/6	Sverker Egnell
1963 1/3	Gunnar Hörle

MEDICINSKA FAKULTETEN:

Medicine licentiatexamen:

1962 7/4	Jan Hultén
27/12	Bengt Nässén
1963 8/4	Anna-Lisa Lundqvist
	Hans Renck

Medicine kandidatexamen:

1962 7/6	Ove Bäck
	Arne Holmgren
	Solveig Larsson
	Thorbjörn Svensson
	Leif Thor
	Inge-Bert Täljedal
	Jonas Åberg
7/7	Lennart Rammer
27/12	Jan-Erik Garvill
	Anders Tolagen
	Nils Östholm

HUMANISTISKA FAKULTETEN:

Filosofie licentiatexamen:

1962 7/5	Anna Larsson-Tjäder
7/6	Lennart Ejerfeldt
	Lars Jacobsson
	Harald Rydberg
7/11	Sven Lundström
	Per Olof Svedner
1963 8/4	Håkan Berggren

Filosofisk ämbetsexamen:

1962 7/4	Ulf Flodén
	Carl-Erik Öhrbom

7/5 Monika Frideman

7/6	Håkan Hollqvist
	Carin Holmestig
	Göran Inger
	Anders Lindstén
	Margaretha Magnusson
	Birgitta Sahlberg
	Mariann Thorin
	Rune P. Thuringer

7/7 Erik Essén

7/8 Margareta Brandelius

7/9 Marianne Nyzelius

Birgitta Vingsbo

8/10 Karin Bergwall

Ing-Marie Funke

7/11 Anna-Karin Löfgren

Margareta Löfstedt

7/12 Kerstin Ekstedt

Inge Kjellström

1963 7/1 Margareta Borg

Margareta Lindblom

Karin Lötstam

Per-Axel Wiktorsson

7/2 Kerstin Elvin

Bertil Olsson

Lars Calltorp

7/3 Björn Furumark

Hans Erik Linder

864 Knut Ellwyn

Efterprovning i filosofisk ämbetsexamen:

1962 7/4 Hans Ylander

Birgitta Vingsbo

7/5 Lennart Jansson

7/6 Göran Helgeson

7/11 Sven Lundström

Arne Önnersten

7/12 Sven-Gunnar Andersson

1963 7/1 Sven Lundström

7/2 Barbro Helgeson

8/4 Margareta Lindblom

Filosofie kandidatexamen:

1962	7/4	Monica Forsslund Bo Jansson
	7/5	Birgitta Gustafsson Tom Pauli Kurt Pettersson
	7/6	Owe Adolfsson Hans Alfredsson Ingrid Bolander Christer Brusling Anna-Karin Gillberg Britt-Marie Insulander Erik Johansson Margareta Norman Per Rasmussen Lars Wendelius
	7/7	Bengt Fromén Ulla Giertz
	8/10	Ingrid Åberg
	7/11	Jan Fröberg Elsy Hansson Lars Helander Linnéa Lundkvist Margareta Nordström
	7/12	Jan Lorentzon Margareta Ohlsson
1963	7/1	Lars-Åke Lindberg Conny Svensson
	7/2	Lennart Hollstedt Björn Norrbom Bertil Olsson
	7/3	Hans Norman Kerstin Pettersson Sune Smedeby Birgitta Winberg
	8/4	Gun-Britt Kullman Hilkka Andersson

*Efterprovning i filosofie
kandidatexamen:*

1962	7/6	Liliane Taube
1963	8/4	Inger Jordhammar

**MATEMATISK-NATURVETEN-
SKAPLIGA FAKULTETEN:**

Filosofisk ämbetsexamen:

1962	7/6	Hans Claesson Barbro Eriksson Rolf Linde Carl-Erik Löfving Anders Westman
	7/7	Barbro Larson
	7/9	Börje Klasvik
	8/10	Inga Häger
	7/11	Ulla Domar
1963	7/1	Anders Marelius
	7/2	Ulla Ekman Andrew Medin Otto Åkesson
	7/3	Björn Andersson

*Efterprovning i filosofisk
ämbetsexamen:*

1962	7/12	Jan Isaksson
------	------	--------------

Filosofie kandidatexamen:

1962	7/6	Eva Bergsjö Ulla Ekman Bertil Nyman Kjell-Ove Widman
	7/7	Gösta Bergvall Per Engqvist Börje Klasvik
	7/9	Torsten Berglund Jan-Christer Janson Ingrid Löf
	7/11	Anna-Lena Pikas
	7/12	Björn Andersson
1963	7/1	Astrid Kärnell

*Särskilt tentamensbevis angående
filosofisk ämbetsexamen
(adjunktskompetens):*

1963	7/1	Ove Hedebrand
------	-----	---------------

*Till doktorer promoverades den 30
maj efter avlagda prov:*

Torsten Bergsten
Zbigniew Grabowski

3. Avlidna.

Död	Inskr.	Född
9/4 1962	Wilhelm Edvard Wernstedt	1890 professor emeritus 29/8 1872
20/4 1962	Siri Maria Söderlund-Naeslund	1913 leg. läkare 31/8 1889
23/4 1962	Gustaf Waldemar Tegner	1894 f. d. stadsfogde 6/3 1875
5/6 1962	Alfred Bernhard Engman	1907 f. d. chefredaktör 21/5 1885
21/6 1962	Bo Jonas Arvid Emanuel Löwenström	1925 kyrkoherde 29/3 1903
1/7 1962	Karl Emil Konrad Lindmark	1912 f. d. läroverksadjunkt 7/5 1893
6/7 1962	Alfred Emil Fredrik Sandström	1904 f. d. justitieråd 11/10 1886
22/8 1962	Sten Oskar Lindgren	1908 f. d. läroverksadjunkt 10/4 1888
8/9 1962	Sven August Bodin	1927 rektor 2/12 1902
9/9 1962	Gustaf Otto Zetterberg	1911 f. d. byråchef 22/8 1892
1/10 1962	Inga-Britta Jullander, f. Eriksson	1928 fru 15/4 1909
2/10 1962	Johan Elof Walter Ljunggren	1911 fil. kand. 2/1 1891
10/10 1962	Nils Olof Magnus Gerdtsen Lowisin	1910 gymnastikdirektör 9/3 1887
11/10 1962	Sigurd Vilhelm Nygren	1906 veterinär 13/10 1884
3/11 1962	Ernst Harry Gombrii	1922 advokat 26/6 1901
12/11 1962	Nils-Erik Anders Asklund	1923 läroverksadjunkt 10/7 1905
16/11 1962	Erik Augustinus Martin Ålund	1942 sjömanspastor 7/3 1921
8/12 1962	Harald Daniel Valdemar Nylin	1918 läroverksadjunkt 20/11 1898
14/1 1963	Carl David Emanuel Storm	1911 f. d. arkivarie 1/6 1890
30/1 1963	Gustav Harry Öhnell	1923 kammarskrivare 29/6 1904
4/2 1963	Sven Bertil Gunvald Lindquist	1930 professor 5/5 1904
5/2 1963	Lars Hjalmar Fredelius	1932 f. d. 1:e aktuarie 23/2 1881
20/2 1963	Axel Emanuel Ringström	1899 sångpedagog 22/9 1879
22/2 1963	Nils Hampus Bergström	1929 domkyrkoadjunkt 30/1 1891
9/3 1963	Anders Einar Hilmer Fagerström	1919 regementsläkare 20/5 1896
27/3 1963	Gunnar Verner Paban	1910 kyrkoherde 12/2 1889

Nationens ämbetsmän under läsåret 1962 — 1963

<i>Inspektor:</i>	Professor Stig Claesson
<i>Förste kurator:</i>	Med. lic. Hans Renck Med. kand. Henrik Oest
<i>Andre kurator:</i>	Fil. mag. Bengt-Olof Grönkvist Fil. mag. Håkan Hollqvist
<i>Bibliotekarie:</i>	Pol. stud. Timo Kärnekull Fil. mag. Per-Axel Wiktorsson
<i>Skattmästare:</i>	Bankdirektör Ewert Jonson
<i>Klubbmästare:</i>	Pol. stud. Gunnar Andersson Pol. stud. Ulf Riddarström
<i>Klubbmästarinna:</i>	Fil. stud. Christina Gombrii Fil. stud. Gunnel Forsberg
<i>Bitr. klubbmästare:</i>	Pol. stud. Ulf Riddarström Fil. stud. Leif Åkerblom
<i>Bitr. klubbmästarinna:</i>	Fil. stud. Gunnel Forsberg Fil. stud. Gunilla Pehrson
<i>Pressombudsman:</i>	Fil. stud. Per Sörbom Fil. mag. Torsten Henriksson
<i>Arkivarie:</i>	Fil. stud. Leif Lagerstedt
<i>Teaterdirektör:</i>	Fil. kand. Owe Adolfsson Fil. stud. Olle Nordberg
<i>Musikanförare:</i>	Fil. stud. Bertil Grenströmer
<i>Sånganförare:</i>	Fil. stud. Ulf Starbäck Fil. stud. Bruno Svensson
<i>Preparatförrvare:</i>	Med. kand. Thorbjörn Svensson Med. stud. Louise Wachtmeister
<i>Idrottsledare:</i>	Fil. stud. Lars Collgård
<i>Nationsfotograf:</i>	Fil. stud. Göran Nordström
<i>Internationell sekreterare:</i>	Fil. stud. Titti Leczinsky Fil. stud. Lena Dahlberg
<i>Krönikör:</i>	Med. kand. Ulf Lindsjö Pol. stud. Gunnar Andersson
<i>Förste fanbärare:</i>	Pol. stud. Staffan Giertz Fil. stud. Kurt Persson
<i>Andre fanbärare:</i>	Fil. stud. Kurt Persson Pol. stud. Björn Barkman
<i>Kärmarkalk:</i>	Fil. stud. Stig Engzell Pol. stud. Staffan Giertz

Nationsnämnd:

Förste kurator (ordf.), Andre kurator, Klubbmästaren, jur. stud. Dag Forselius (sekr. ht.), fil. stud. Lena Aman (sekr. vt.), pol. mag. Göran Andersson, fil. kand. Hans Norman.

Förvaltningsdirektion:

Fil. mag. Ingvar Folkeson (ordf.), Skattmästaren, Förste kurator, Andre kurator, förste sekr. Ger Jalander, fil. lic. Lennart Bodström (vt.), akademiskamererare Lars Mårdell (ht.), överläkare Brage Nordlander, jur. stud. Ivan Svensson, fil. lic. Sylvia Boström (ht.), jur. kand. Ulf Peyron (vt.), intendent K. P. Skarstedt (sekr.).

Stipendienämnd:

Förste kurator (ordf.), Andre kurator, med. kand. Ulf Lindsjö, fil. mag. Bengt Jonsell, fil. mag. Peter Lindner, fil. stud. Dagmar Verneholt, jur. stud. Wolmar Sjöström (sekr.), pol. mag. Göran Andersson, fil. kand. Lars Ehlin, teol. lic. Anders Jeffner (ht.), teol. kand. Curt Palmerantz.

Hembygds- och kultur nämnd:

Med. kand. Henrik Oest (ordf. ht.), fil. stud. Leif Lewin (ordf. vt.), med. kand. Jan Verneholt, fil. stud. Catharina Berggren (ht.), fil. stud. Lars-Åke Göransson, fil. stud. Gull-Mai Franzén (vt.).

Internationell nämnd (inrättad vt. 1963):

Internationella sekreteraren (ordf.), Andre Kurator, fil. stud. Titti Leczinsky, docent Carl Gösta Widstrand, fil. kand. Björn Norrbom.

Intendent för nationens studentbostäder:

K. P. Skarstedt.

Föreningar inom Nationen

Hornboskapens Vänner:

Docent Lars Hellberg (ordf.)
Fil. kand. Stig Holmquist (sekr. o. skattm.)
Musikanförelaren
Överläkare David Melchersson
Fil. kand. Torgil Ringmar
Docent Karl Gösta Widstrand
Jur. kand. Bjarne Forss

Själhjälpsföreningen:

Docent Erik Rankka (ordf.)
Fil. kand. Gunnar Westerlind (skattm.)

Sällskapet V. f. N.:

Med. kand. Jan Verneholt (ordf.)
Fil. mag. Bengt Jonsell (sekr.)
Lektor Matts Essén (skattm.)
Jur. stud. Åke Holm (skattm.)

I. F. Trikadien:

Pol. mag. Göran Andersson (ordf.)
Fil. mag. Bengt-Olof Grönkvist (v. ordf.)
Fil. stud. Per-Åke Strid (kassör)
Fil. stud. Jan Sjöström (sekr.)
Fil. mag. Håkan Hollqvist (mtrlförv.)
Fil. stud. Göran Sandberg
Fil. stud. Ingvar Blomqvist

Stiftelsen Södermanlands-Nerikes Nations studentbostäder

Stiftelsens styrelse:

Nationens Inspektor, professor Stig Claesson (ordf.)
Nationens Skattmästare, bankdirektör Ewert Jonson
Nationens Förste kurator, med. lic. Hans Renck (ht.), med. kand. Henrik Oest (vt.); bankdirektör Elov Ekman, riksbanksdirektör Jacob Hagströmer, disponent Sture Nilsson, direktör Alvin Rapp, ombudsman Sven Westin (stadens representant), läroverksadjunkt Erik Sundin (suppleant för stadens representant), fil. kand. Jörgen Ahlinder, fil. lic. Lennart Bodström, adjunkt Ingvar Folkesson, akademiker Lars Mårdell, fil. mag. Bengt-Olof Grönqvist (nat:s andre kurator ht.), fil. mag. Håkan Hollqvist (nat:s andre kurator vt.), fil. lic. Håkan Berggren, överläkare Nils Brage Nordlander, intendent K. P. Skarstedt (sekr.).

Stiftelsens arbetsutskott:

Hrr Claesson (ordf.), Jonson, Förste kurator, Folkesson, Nordlander, Andre kurator. Sekreterare i styrelsen och arbetsutskottet: intendent K. P. Skarstedt.

Utgående balanser i Nationens räkenskaper

1. Skattnästarens huvudbok 30 juni 1962.

Tillgångar: På bankräkningar 145.661: 69; På postgiro 5.030: 39; Obligationer och aktier 387.952: 93; I fastigheter placerade fondmedel 463.918: 99; Fastigheter: S:t Larsgat. 4 26.440: 82, S:t Larsgat. 6 A 80.008: 24, S:t Larsgat. 6 B 390.106: 28, Kåbovägen 22 109.226: 03, Rosendal 13 763.984: 74, Hyresfordringar 15.837: 68; Förskotterade medel 18.944: 28. Summa kronor 2.407.112: 07.

Skulder: I fastigheterna placerade fondmedel 497.972: 83 Inteckningslån 876.700: —; Reserverade pensionsmedel 13.230: —; Förskottshyror 7.753: 46; Donationsrum 101.281: 19; Nationsfonder 373.886: 01; Stipendiefonder 493.505: 26; Förskotterade medel 2.095: 34; Reserverade medel 40.687: 98. Summa kronor 2.407.112: 07.

2. Studielånefondens huvudbok 30 juni 1962.

Tillgångar: På bankräkning 32.984: 59; Fordringar av låntagare: Borgenslån 66.000: —, Borgensfria lån 4.300: —. Summa kronor 103.284: 59.

Skulder: Lån hos kreditgivare 60.000: —; Reserverade medel 41.426: 24; Förvaltningskostnader 1.858: 35. Summa kronor 103.284: 59.

3. Andre kurators huvudbok 31/12 1962.

a. Huvudbok:

Tillgångar: Kontant 1.334: 47; På postgiro 777: 41, På bankräkning 31.681: 81; Garantilån till Uppsala Studentkårs Kreditkassa 4.000: —; Förskott till handlånecassan 7.000: —; Inventarier under A. K:s vård 1: —; Inventarier under idrottsledarens vård 1: —; Inventarier under teaterdirektörens vård 1: — Festservis och silver 8.000: —» Lager av nationsband 50: —; Utestående fordringar: Terminsavgifter 1.807: 50, Plikter 170: —, Köket 550: —, Fordran på klubbmästaren 893: 05, Fordran på porträttkatalogen 40: —; Räntefordran på handlånecassan 320: —. Summa kronor 56.627: 36.

Skulder: Donationsfonder: Nationsmatrikelfonden 2.793: 93, Fanfonden 473: 69, Nationshistoriefonden 5.360: 56, Porträttfonden 73: 77, Pianofonden 1.252: 73, Fackeltågsfonden 1.140: 41. Kassareserver: Arvodens och löners konto 1.750: 75, Uppvärmnings- och belysningskonto 6.868: 33. Fonderade medel på teaters konto 79: 75; Fonderade medel på inventariers konto 178: 59; Kökets konto 1.904: 48; Festservisens konto 8.000: —; Lokalhyreskonto 3.000: —; Hembygds- och kulturkassans konto 1.389: 23; Preparatkassan 1.368: 81; Internationella kassan

4.569: 99; Musikkassan 880: 45; Honorariekassan 3.490: 50; Bibliotekskassan 9.986: 79; Flyktingstudentkassan 269: 19; Studentkårens konto 193: —; Andre kurators stödfond 22: 40; Reservkassan 80: 01; Nationskassan 1.500: —. Summa kronor 56.627: 36.

b. Huvudbok för handlånecassan:

Tillgångar: Kassa 459: 62; Bank 3.043: 23; Postgiro 22: 29; Utestående handlån 31/12 1962 9.100: —; Utestående räntefordringar 630: 23. Summa kronor 13.255: 37.

Skulder: Nationskassan 7.000: —; Handlånecassans kapital 5.935: 37; Ränta till nationskassan 320: —. Summa kronor 13.255: 37.

4. Självhjälpsföreningens huvudbok 1962.

Tillgångar: Postgiro 996: 88; Terminsavgifter 3.059: —; Ordinarie lån 14.675: —; Handlån 4.957: 53; Upl. Ensk. Bank 2.417: 82; Kapitalsamlingsräkning 38.907: 31; Räntefria borgenslån 17.355: —; Kassabehållning 1.191: 87. Summa kronor 99.805: 41.

Skulder: Grundfonden 23.585: 17; Komminister Janssons donationer 58.865: 24; Räntefria borgenslån 17.355: —. Summa kronor 99.805: 41.

Veteranerna

Räkenskaperna 1/4 1962—18/4 1963.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1944 3.960: 54; Å sparbank 8: 93; Å postgiro 9: 12. Kronor 3.978: 59.

Inkomster: Avgifter ss. ständiga medlemmar 200:—; Årsavgifter 955:—; Försålda majhälsningar 26: 50; Donation 1.000:—; Annonser 750:—. Kronor 3.083: 34. Summa kronor 7.061: 93.

Utgifter: Bidrag till kuratorsarvode 50:—.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1944 3.960: 54; Å sparbank 1.180: 77; Å postgiro 1.870: 62. Kronor 7.011: 93. Summa kronor 7.061: 93.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Sven Frigell, lasarettsläkare (ordf.), Erik Wahlberg, förbundsdirektör (v. ordf.), Fritiof Söderbäck, direktör, Arne Furumark, professor, Lars Andér, med. lic. och Jonas Samzelius, f. d. Förste bibliotekarie.

Självskrivna ledamöter: Stig Claesson, professor, Nationens inspektör, Henrik Oest, med. kand., Nationens förste kurator, Ewert Jonson, bankdirektör, Nationens skattmästare (föreningens skattmästare).

Avgifterna för 1963.

Årsavgiften till Veteranerna är 10 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 50 kronor, understödjande ledamot 100 kronor. Avgiften erläggs lämpligast genom insättning å postgirokonto 25906, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finnes alltså i lager. De försäljas till ett pris av 1:— per årgång. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927 kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar få en fyllig skildring av nationslivet under den egna studietiden.

FÖR VÄLKLÄDDA HERRAR

Tillverkare:

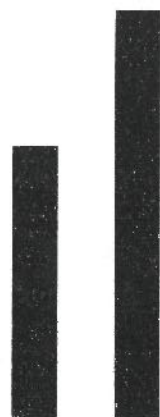
ALBIN RAPP KONFEKTIONSFABRIK

Även vi säljer

— gärna på förmånliga avbetalningsvillkor — de moderna uppslagsböckerna och aktuella handböckerna som t. ex. BONNIERS LEXIKON — FOCUS — NORSTEDT'S JURIDISKA HANDBOK — BONNIERS ALLMÄNNA LITTERATURHISTORIA — LEXIKON FÖR KONST

AB LUNDEQUISTSKA BOKHANDELN

TELEFON 398 30

NERIKES ALLEHANDA

NERIKES TIDNINGEN

PÅ STÄNDIG FRAMMARSCH

Upplagan har under de sista 10 åren

ÖKAT MED 19 727 ex

Största ökningen inom svensk landsortspress

1952	1962
31.782	50.511

Sköna maj välkommen...

Oscarias
SKOTTE
Mod. 787
Rejäl, randsydd herrsko

39⁷⁵

OSCARIA